

IMMACULATA

1/2000

Č.47

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2000

Leden - Aby láska Nejsvětější Trojice, ze které žila Neposkvrněná, pronikala v tomto Jubilejním roce náš modlitební život i naše každodenní povinnosti.

Únor - Aby naše srdce bylo otevřené pro Ducha Svatého a pro přijetí Jeho darů, stejně jako srdce Mariino.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuze-

ní a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Milí čtenáři!

Povětšinou každý ke konci roku vzpomíná, hodnotí a plánuje. Ne jinak je tomu i s námi, kteří tvoříme jakási duchovní společenství kolem „Immaculaty“. Mám na mysli jak čtenáře, tak ty, kteří píší příspěvky nebo redigují a zajišťují vše potřebné. Je jasné, že všichni spoluvytváříme toto dílo Neposkvrněné. Kdyby nebyla redakce, časopis by neexistoval, stejně tak kdyby nebylo dopisovatelů a především kdyby nebyli čtenáři, kteří tvoří jakousi zpětnou vazbu a finanční zázemí. Máme-li vůbec právo něco hodnotit, musím říci, že při vstupu do devátého roku existence tohoto díla mne velmi pozitivně udivuje stálý rozvoj časopisu. Přes veškeré potíže i krize náklad stále roste, cena zůstává zhruba stejná (kromě poštovního, které vzrostlo o 1100 %), ale hlavně pozoruji, že mnoho osob skrze toto dílo našlo hlubší vztah k Pánu Bohu a Panně Marii a mnohdy časopis byl impulsem a inspirací pro obrácení a změnu života. A zde už nejde o naši režii, ale o řád milosti. Určitě nás to všechny naplňuje vděčností vůči Dárci a Zprostředkovateli. Vnímáme to vše jako projev milosti a to je nejpodstatnější.

Do budoucna bychom chtěli s pomocí Boží a Neposkvrněné uchovat alespoň to, co je, a také se chceme pokusit o prohloubení osobních kontaktů mezi členy Rytířstva Neposkvrněné i toho celého neformálního společenství kolem „Immaculaty“. Tuto myšlenku bychom chtěli realizovat prostřednictvím exercicií a pouťí k Panně Marii Bolestné na Cvilín u Krnova. V příštím čísle Immaculaty Vás budeme podrobněji informovat o možnostech, které se nám nabí-

zejí včetně odpuštěk Velkého jubilea roku 2000 spojených s poutěmi na Cvilín.

Nakonec bych Vám všem chtěl, jménem minoritů, redakce i svým, poděkovat za Vaši dosavadní přízeň projevovanou modlitbami, obětmi, korespondencí i finančními dary. Díky Vám „Immaculata“ může i nadále vycházet a působit k prospěchu a růstu naší víry. A v perspektivě Svatého roku, který prožíváme, připomínám slova Svatého otce jako výzvu i přání: „Na tomto rozsáhlém horizontu úkolů vystává před očima věřících *presvatá Maria*, vyvolená Otcova dcera, jako dokonalý vzor lásky k Bohu i k bližnímu. Jak sama vyznává ve velepisní *Magnificat*, veliké věci s Ní učinil ten, který je mocný a Jeho jméno je svaté (*srov. Lk 1,49*). Otec si vyvolil Marii *k jedinečnému poslání* v dějinách spásy: aby byla Matkou ocekávaného Spasitele. Panna také pohotově a ochotně odpověděla na Boží volání: „Jsem služebnice Páně“ (*Lk 1,38*). Její mateřství, které započalo v Nazaretu a vyvrcholilo v Jeruzalémě pod křížem, bude v tomto roce vnímáno jako jemná i naléhavá výzva určená všem Božím synům, aby se navrátili do Otcova domu a naslouchali přítom jejímu mateřskému hlasu: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (*Jan 2,5; TMA 54*). Přejeme si navzájem ať skutečně vystává před očima každého z nás Matka Toho, kterého dvou tisíciletou přítomnost mezi námi slavíme, abychom na Jejímu příkladu a pod Její vedením mohli dokonaleji přilnout ke Kristu - Spasiteli.

Pokoj a dobro skrze Neposkvrněnou!

a. Josef

Modlitba Svatého otce Jana Pavla II. ke slavení Velkého jubilea roku 2000

Buď veleben, Otče,
že jsi nám ve své nekonečné lásce
daroval svého jednorozeného Syna,
který se stal člověkem působením Ducha svatého
v nečistším lůně Panny Marie
a narodil se v Betlémě před dvěma tisíci lety.
On nás doprovází na naší pouti
a dal nový smysl dějinám,
jež jsou společnou cestou
v úzkostech i utrpení,
ve věrnosti a lásce,
cestou k novým nebesům a k nové zemi,
kde Ty, jenž jsi zvítězil nad smrtí,
budeš všechno ve všem.

*Buď chválena a velebena
Nejsvětější Trojice, jediný a nejvyšší Bůh!*

Kěž je z Tvé milosti, Otče, jubilejní rok
časem hlubokého obrácení
a radostného návratu k Tobě;
kež je časem, kdy se lidé smíří,
kdy národy znovu naleznou svornost;
kež je časem, v němž se meče překují v radlice
a místo říčnění zbraní zazní zpěv míru.
Dej nám, Otče, ať prožíváme jubilejní rok
v poslušnosti hlasu Ducha Svatého
a ve věrném následování Krista,
v neustálém naslouchání Slovu
a čerpání z pramenů milosti.

*Buď chválena a velebena
Nejsvětější Trojice, jediný a nejvyšší Bůh!*

Otče, podporuj silou Ducha Svatého
úsilí Církve o novou evangelizaci
a veď naše kroky po cestách světa,
abychom hlásali Krista svým životem

a směřovali naše pozemské putování
k městu světla.
Ať Ježíšovi učedníci září láskou
k chudým a utlačovaným;
ať jsou solidární s potřebnými
a velkodušní ve skutcích milosrdenství;
ať jsou shovívaví k bratřím,
aby našli u tebe shovívavost a odpuštění.

*Buď chválena a velebena
Nejsvětější Trojice, jediný a nejvyšší Bůh!*

Otče, očisti paměť učedníků tvého Syna
a dej, ať uznají své viny,
dej, ať jsou jedno, aby svět uvěřil.
Kež se rozšíří dialog mezi příslušníky
velkých náboženství
a všichni lidé ať naleznou radost z toho,
že jsou Tvými syny a dcerami.
Ať se k prosebnému hlasu Panny Marie, Matky národů,
připojí prosebný hlas apoštolů
a křesťanských mučedníků,
spravedlivých všech národů a všech dob,
aby byl Svatý rok pro jednotlivce i pro Církev
důvodem obnovené naděje a jásotu v Duchu Svatém.

*Buď chválena a velebena
Nejsvětější Trojice, jediný a nejvyšší Bůh!*

Tobě, všemohoucí Otče,
Stvořiteli vesmíru i člověka,
buď skrze Krista, který žije a kraluje
nad časem i dějinami,
v Duchu Svatém, který posvěcuje celý svět,
chvála, čest a sláva
dnes i na věčné věky.
Amen.

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Ve službě malomocných (1206 - 1207)

Nyní, když byl František zbaven všech okovů, které ho až dosud poutaly ke světu a jeho požítům, cítil se opravdu volný, volný jako pták, kterému se dostalo vytoužené svobody - svobody dítek Božích. Františkova duše byla výstupem mezi ním a jeho otcem v biskupském paláci ještě rozechvělá, a proto spěchal ven z města do Boží přírody, aby zde našel trochu klidu a načerpal nových sil ke službě Bohu. Den byl krásný, ale mrazivý. Příroda byla zahalena sněhovou příkrývkou, a proto František pospíchal, aby se trochu zahřál, protože jeho oděv byl již značně opotřebený. Anž to zpozoroval vzdálil se veliký kus cesty od Assisi. Když pozvedl hlavu a rozhlížel se kolem, k svému údivu postřehl, že je blízko města Gubbio. Protože měl v úmyslu pobýt několik dnů mimo své rodné město, nedal se na zpáteční cestu, ale pokračoval v cestě lesem. V lesní pustině, ve velkolepém chrámu hlásajícím velikost a moc Boží, zapomněl na všechny boje a strasti a v srdci pocítil takovou radost a štěstí nad získanou svobodou, že si počal francouzsky prozpěvovat. Tímto zpěvem v řeči tak měkké se snažil vyjádřit všechny pocity vděčnosti a lásky k Bohu, které ovládly jeho srdce a které nebylo možné vyjádřit prostou řečí.

Nestaral se o to, že v lesích, kterými se ubíral, byli loupežníci, kteří nejednoho chodce v těchto krajinách přepadli a oloupili, a někdy, když se bránili, i zabili. Vždyť on přece neměl nic, co by mu mohli vzít. Ten chudobný obnošený šat, který měl na sobě, neomhl přece nikoho přilákat. Proto bez jakékoliv bázně si prozpěvoval hlasitě, až se to po celém lese rozléhalo, když tu najednou se vyřítila proti němu tlupa lupičů. Jejich náčelník, který soptil hněvem, se obořil na Františka, kdo že je a proč je vyrušuje veselým zpěvem.

František, když se vzpamatoval z prvního leknutí při pohledu na tyto zdivočelé muže, neohro-

ženě pohlédl náčelníkovi do tváře a zcela klidně mu odpověděl na jeho otázky, že pochází z Assisi a prozpěvuje chvály Bohu, protože je hlasatelem velikého a mocného Krále.

Tato slova a Františkovo neohrožené chování ještě více rozzuřily loupežníky, protože se domnívali, že je buď pomaten, anebo, což se jim zdálo být pravděpodobnější, že si z nich tropí žerty. Proto se ho již neptali na nic, vrhli se na něj a povalili ho na zem. Když se přesvědčili, že nemá u sebe vůbec nic a že jeho oděv nemá žádnou cenu, pomstili se na něm tím, že ho zmlátili. Zbitého a ztlučeného jej hodili do nedalekého příkopu naplněného sněhem.

„Tak tady si odpočihn, hlasateli Boží,“ volali s hlasitým chechotem a rozprchli se do houštin, kde po nich za chvíli nezbylo ani památky.

S velkou námahou se František vydrápal z hlubokého příkopu. Když setřásl ze sebe sníh, uvěděl, že jeho starý oděv je ve velmi smutném stavu. Visely z něho cáry tak, že jen velmi málo chránily jeho křehnoucí údy. Přesto všechno, co ho potkalo, vůbec nenařikal, ale radoval se z toho, že mohl nevinně po příkladu svého Božského Mistra něco vytrpět. Ve své cestě pokračoval nyní ještě rychleji, aby se zahřál, a i nadále si hlasitě prozpěvoval, jako by se nic nestalo. Ubíral se ke klášteru, o němž věděl, že je nedaleko tohoto místa. Doufal, že tam bude moci strávit několik dnů, aby si trochu odpočinul. Za nějakou dobu spatřil šedé zdi kláštera. Urychlil tedy své kroky a brzo stanul u klášterní fortny, kde prosil o trochu jídla a přístřeší.

Prvního se mu dostalo ochotně a přívětivě, ale hůře to bylo s přístřeším. Obyvatelé kláštera, když viděli jeho rozedraný šat a zchátralý zevněšek, nedůvěřovali mu, protože v té době se potloukalo všude mnoho pochybných lidí, a proto nebylo nikdy opatrnosti nazbyt. Představený kláštera se ho na všechno podrobně vypytał, ale František nechtěl, aby ho poznali, a tak dával na všechno vyhýbavě odpovědi. Řekl jen, že pochá-

zí z Assisi a jde do Gubbio a že cestou byl přepaden lupiči. Tyto stručné a vyhyčivé odpovědi ještě rozmnožily podezření proti němu, ale přece jen mu mniši dovolili pobývat po několik dní v klášteře. Byl přidělen kuchaři, kterému měl pomáhat, aby si vydělal na živobytí.

Za prokázané dobrodiní byl František vděčný. Když viděl, že podezíravě sledují každý jeho krok, přece se nermoutil, nýbrž řádně vykonával všechny práce, které mu byly uloženy. Za to dostával sice výživu, ale stále nemohl sehnat teplejší oděv, který velmi potřeboval. Zima v tomto roce byla neobyčejně krutá. Prosil mnichy o obnošený oděv, ale ti byli sami velmi chudí, a tak mu nemohli žádný poskytnout. Proto po několika dnech pokorně poděkoval za prokázané dobrodiní, opustil klášterní samotu a odebral se do Gubbio, aby si tam vyžebbral teplejší oděv. Vzpomněl si, že v tom městečku má přítele, a ten že se mu snad o nějaký teplejší oděv postará.

Ačkoliv krutý vítr na něho dorážel, štiplavý mráz mu zacházel za nehty a celé jeho tělo bylo prokřehlé, přece kráčel radostně za svým cílem. Nehoršil se na mnichy, že mu neposkytli oděv a že jej podezřívají, protože se ve své pokoře domníval, že si vůbec nezasloužil takového přijetí, jakého se mu dostalo. Byl přesvědčen, že když si vyvolil svatou chudobu za svou manželku, bude muset častěji zápasit s bídou a nouzí a častěji se bude muset cvičit v sebezapírání a strádání. Když si pak vzpomněl, jak Božský Spasitel sestoupil na svět a nenalezl v celém Betlémě přístřeší, ale jen pouhý chlév, uvědomil si, že se mu vedlo mnohem lépe, když ho ti mniši přijali nakonec pod svou střechu. Pak, když začal rozjímat o prvních chvílích pobytu Ježíše Krista na zemi v betlémském chlévě, jeho srdce se roznítilo takovou láskou, že již necítil ani mráz, který na něj dorážel.

V Gubbio byl František vlídně přijat svým přítelem Bedřichem Spadalungou. Ten ze začátku byl velmi udiven, když uviděl Františka v takovém stavu. Jakmile mu František sdělil, co se odehrálo mezi ním a jeho otcem, pojal k němu soucit. Ihned poslal svého sluhu do města, aby se ohlédl po nějakém oděvu. Chtěl mu zaopatřit nové oblečení, ale František jej prosil, aby mu nekupoval nové šaty jako budoucímu vyznavači svaté chudoby, ale že mu stačí prostý, obnošený šat, asi takový, jakým se odívají poustevníci.

Když už konečně obdržel potřebný šat, začal přemýšlet o tom, co by měl dělat. Bližší a určitější pokyny o svém povolání dosud neměl, a proto zůstával na rozpacích, zda se má vrátit znovu ke knězi Don Pietrovi a žít u něho jako dříve, anebo by bylo lépe, aby si vyhledal nějaké zaměstnání na tak dlouho, dokud mu Bůh neoznámí určitěji svou vůli. V Gubbio však nezůstal a ubíral se ke svému rodnému městu. Tam se mu dostalo prvních pokynů od Boha, a proto tam chtěl čekat i na své další povolání.

foto: BS

*vnitřek kostelíka u Assisi, v místě,
kde sv. František pečoval o nemocné*

Řízením Božím se stalo, že při cestě do Assisi krácel kolem obydlí ubohých malomocných. Při pohledu na ty ubožáky si připomněl své první podivuhodné a slastiplné setkání s malomocným poblíž Assisi. V té chvíli pojal úmysl věnovat se ošetřování těchto nemocných, v nichž nalezl vznešenou podobu svého milovaného Spasitele. Ano z lásky k svému milovanému Ježíši si umínil sloužit těmto ubožákům a tím odčinit jaksi osklibnost a odpor, který jim dříve dával najevo.

Neohlížel se na to, že by se mohl snadno nakazit, navštěvoval je v jejich chatrčích, pečoval o ně a nabádal je k trpělivosti. Upravoval jim lůžka, čistil prádlo, umýval jim nohy, čistil jejich hnisařící rány, ovazoval je a nejednou též líbal a při tom si představoval, že líbá svaté rány svého Spasitele, kterého viděl v těchto nemocných. Ubožáci byli Františkovi za jeho lásku vděční, ale ne všichni. Nejednou byla jeho laskavost a péče odplácena hrubým nevděkem a surovostí. František však přijímal všechno s vděčností a odaností.

Všemohoucí Bůh, který viděl velikou lásku, pokoru a obětavost Františkovu, odměňoval jej

četnými milostmi, znameními a zázraky. Jeden muž z okolí Spoleta měl hroznou nemoc, která mu stravovala ústa, líce, tak že zohavila celou jeho tvář. Lékaři, u kterých hledal pomoc, mu sdělili, že se jedná o nevyлéčitelnou nemoc. Když tedy lidské prostředky selhaly, ubožák se obrátil o pomoc k Bohu. Prosil jej za uzdravení a vykonal pouť k hrobům svatých apoštolů do Říma, avšak jeho stav se den ze dne zhoršoval. Jednoho dne se setkal s Františkem, který se při pohledu na něj sice zachvěl přirozeným odporem, ale brzy zvítězil nad sebou samým. Přistoupil k ubožákovu, objal jej a srdečně políbil. V téže chvíli, kdy se dotkla Františkova ústa zohaveného obličejeho tohoto ubožáka, vykonal Bůh zázrak a uzdravil nemocného z jeho nemoci. Všechny hrozné rány z jeho obličejeho zmizely a to tak, že nezůstalo po nich ani nejmenší stopy. Svátý Bonaventura o tom později poznamenal: „Nevím věru, čemu bych se měl při tomto skutku více obdivovat, zda hluboké pokoře v tom dobrotivém políbení, či vynikající moci v tom úžasném zázraku.“

Podle knihy Svátý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

BLAHOŠLAVENÍ MILOSRDNÍ

(úryvek z katecheze Sv. otce Jana Pavla II. při generální audienci 3.listopadu 1999)

Pojďte požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít. (Mt 25, 34-35). Toto slovo evangelia nám pomáhá, abychom zkonkretizovali naše úvahy o lásce, a povzbuzuje nás, ve shodě s *Tertio millennio adveniente*, abychom soustředili naši pozornost na ty činnosti, které zvláště korespondují s duchem Velkého jubilea. (...)

Křesťanské jubileum, jež se začalo slavit od Bonifáce VIII. v roce 1300, má svou zvláštní formu, avšak nechybí mu prvky, které připomínají biblické jubileum. Jestliže jde o vlastnictví nemovitostí, předpis biblického jubilea se opírá o pravidlo, že země patří Bohu, a proto byla svěřena k užívání celé společnosti. Takže když Izraelita ztratil svůj pozemek, jubilejní rok mu dovoloval znovu jej získat. *Země nesmí být prodávána bez práva na zpětnou koupi, neboť země je má. Vy jste u mne jen hosté a přístěhovalci. Proto po celé zemi, jež bude vašim vlastnictvím, zajistíte možnost zemi vyplatit. (Lv 25,23-24)* Křesťanské jubileum se odvolává na sociální hodnoty biblického jubilea, které je třeba interpretovat a chápat v současném kontextu s přihlédnutím na požadavky společného dobra a všeobecného určení prostředků země. Právě z tohoto hlediska jsem v *Tertio millennio adveniente* navrhl, *aby jubileum, kromě jiného, poskytlo příležitost k promyšlení záležitosti redukce, ne-li úplné likvidace mezinárodního zadlužení, jež je těžkým údělem mnoha národů (TMA, 51). (...)*

Tento problém je složitý a nejednoduchý k řešení. Mělo by však být jasné, že má charakter nejen ekonomický, ale že se především týká základních etických principů, což by se mělo odrážet v mezinárodním právu, aby se tato otázka dala vhodně řešit ve dlouhodobé perspektivě. Zde je třeba použít *etiku přežití*, která by usměrňovala vztahy mezi věřiteli a dlužníky takovým způsobem, aby se dlužník prožívající těžkosti necítil přitlačen nesnesitelnou tíhou. Jde o to, aby se unikalo nepoctivým spekulacím, aby se hledala řešení, díky nimž by se poskytovatelé půjček cítili bezpečněji, a ti, kteří je přijímají, aby se cítili být zavázáni k provedení účinných globálních reform ve svých zemích z hlediska politického, byrokratického, finančního a sociálního. Dnes, v souvislosti s globalizovaným hospodářstvím, se problém mezinárodního zadlužení stává ještě více citelný, ale pro samotnou globalizaci je nutné, abychom kráčeli cestou solidarity, chceme-li uniknout všeobecné katastrofě.

Právě v kontextu těchto úvah se přikláníme k téměř všeobecné prosbě, jež k nám přichází od jiných synod, četných biskupských konferencí nebo jednotlivých spolubratřích biskupů, stejně tak od mnohých představitelstev řeholníků, kněží i laiků, abychom napsali usilovnou výzvu k částečnému nebo i úplnému odpuštění mezinárodních dluhů. Především vymáhání splátek nadměrně vysokých úroků nutí k politickým rozhodnutím, jež vedou k hladu a bídě celé zástupy lidí. Perspektiva solidarity, na kterou jsem už měl možnost poukázat v encyklice *Centisimus annus*, se stává ještě naléhavější ve světové situaci posledních let. Jubileum může představovat vhodnou příležitost ke gestům dobré vůle; kež nejbohatší státy dají povzbudivé znamení pro ekonomické uzdravení nejchudších; kež účastníci trhu vědí, že v závratně rychlém procesu hospodářské globalizace je nemožné zachránit se jako jednotlivec. Gesto dobré vůle, odpuštění dluhů nebo alespoň jejich omezení kež je znamením nového přístupu k bohatství v perspektivě společného dobra.

preklad z časopisu „Zrôdlo“ - bb

Petr našich dnů

Z knihy *Příslovi*

- 13,9 *Světlo spravedlivých radostně září, kdežto svěcovníkům svítlna zhasne.*
 14,21 *Kdo pohrdá svým druhem, hřeší, kdežto blaze tomu, kdo se slitovává nad utištěnými.*
 14,22 *Což nebloudí ti, kdo osnují zlé věci? Kdežto milosrdenství a věrnost provází ty, kdo chystají dobro.*
 14,26 *V bázní před Hospodinem má člověk pevné bezpečí a útočiště pro své syny.*
 14,34 *Spravedlnost vyvyšuje pronárody, kdežto hřích je národům pro potupu.*
 19,17 *Hospodinu půjčuje, kdo se nad nemajetným smilovává, On odplatí jeho dobročinnost.*

VELKÉ JUBILEUM VTĚLENÍ BOŽÍHO SYNA

V noci Božího narození začalo Velké jubileum roku 2000, ve kterém, podle pokynů

Sv. otce v apoštolském listu *Tertio millennio adveniente*, musí s novou mocí zaznít poselství: *Ecce natus est nobis Salvator mundi* - hle narodil se nám Spasitel světa. Nastala doba osobního zapojení se do této velké události, která je velká a tajemná, neboť je spojena s Vtělením Božího Syna, jediného Spasitele člověka. Je tedy třeba si uvědomit, co vnáší do našeho křesťanského podvědomí rok 2000. Navíc, když zvážíme, jakou roli sehrálo křesťanství v průběhu minulých staletí, jsou jubilejní slavnosti důležitým znamením pro všechny lidi na zemi. Z toho důvodu se Církev chápe mnoha úkolů: usiluje o sjednocení všech věřících v Krista, o dialog s jinými velkými náboženstvími, stará se o chudé, zapojuje se do iniciativy za mír a spravedlnost, chce dostiučinit Kristu za nevěrnosti vůči Němu. Zároveň se nezdráhá klást těžké otázky: Co dělají katolíci vůči náboženské lhostejnosti? Jaký příklad dávají svým životem? Jak reagují na etický relativismus (výklad morálních norem, který odmítá jejich stálou platnost, tedy se mění podle názorů osob, času a prostředí)? Nebyli příliš lhostejní vůči porušování základních lidských práv?

Jak mnoho je ještě třeba vykonat v srdcích lidí, křesťanů, národů!

Blížící se třetí tisíciletí je třeba chápat v kontextu vlastního života. *„Mělo by směřovat k prvořadému cíli Jubilea, jímž je oživení víry a křesťanského svědectví. Aby křesťanské svědectví bylo účinné, je třeba probudit v každém věřícím pravou touhu po svatosti, pevnou snahu o obrácení a osobní obnovu v atmosféře stále horlivější modlitby a solidarity s bližními, především s nejvíce potřebný-*

mi.“ Tato stručná slova Jana Pavla II. vystihují nejhlubší podstatu slavení Velkého jubilea. Nejde tedy o obyčejné připomenutí křesťanským událostí z dávných dob, i když jsou podstatné pro lidské dějiny a civilizaci, ale o jejich interpretaci jako spasitelné události pro všechna staletí a tisíciletí, ze kterých bychom měli ustavičně čerpat sílu pro osobní posvěcení a spásu a učinit je stále účinnými a plodnými. V této souvislosti Jubileum obsahuje důležitou výzvu pro všechny věřící. Jde o to, abychom obnovili svoji sounáležitost k Ježíši jako jedinému Spasiteli. Sv. otec předpokládá, že křesťané vynaloží značné úsilí pro rozvoj „nového jara křesťanského života, které má rozkvést ve Velkém jubileu, pokud budou poslušni působení Ducha Svatého“.

Ve světle výše řečeného zřetelně vidíme, jak velmi současný svět potřebuje „oživení víry a svědectví křesťanů“. Stále ještě existuje mnoho negativních jevů, které narušují ovzduší, jež by podporovalo rozvoj pravého křesťanského života. Dala by se zde vyjmenovat řada těchto bolavých míst. Musíme tedy být bdělí a citliví na jakékoliv projevy zla v souvislosti s celým Desaterem. Především bychom měli usilovat o pravé svědomí a o jasný morální postoj, zvláště při výchově mladého pokolení.

V roce Velkého jubilea se s důvěrou obrácíme také k Neposkvrněné, které Bůh světil podstatnou roli v dějinách spásy. Vyslovením slov při zvěstování v Nazaretě: „ať se mi stane“ (Lk 1,38) počala Maria ve svém lůně Božího Syna a když ho porodila, přinesla ho celému světu. Ona je se svým Synem na všech Jeho cestách a povznesena do nebeské slávy ochraňuje celou putující Církev na zemi. Spolu s Ní chceme putovat za Ježíšem v Jubilejním roce i v nadcházejícím tisíciletí.

rytíř Neposkvrněné

Jako kamínky do mozaiky

Na polovinu září 1999 byla stanovena dílčí uzávěrka pro Vaše dopisy k „Martyrologiu české církve v době ateistického totalitarismu“, jak zní pracovní název této iniciativy. K tomuto datu se do královéhradeckého sekretariátu emeritního arcibiskupa Mons. Karla Otčenáška sešlo hodně dopisů. Upřímně děkujeme za tu nadílku.

Víme, co váhání a rozhodování některé z Vás to psaní stálo, v mnoha případech jste se odhodlali až po několikaleté výzvě, často dopis začínal skromně: „Jsem na rozpacích, mohu-li se hlásit mezi diskriminované.“ Lidé psali o sobě i o svých blízkých či přátelích, často odkazovali na další jména a adresy. Díky tomu máme už dnes zaznamenanou řadu jmen a mnoho zkušeností s perzekucí, od té nejtvrděší až po drobné příběhy i situace, kdy se s Boží pomocí něco dobrého podařilo. Vytváří se tak velká dokumentace nejen vězňených, ale i jejich nejbližších (často podobně trpících), a osob všech profesí a stavů: dospělých, mládeže i dětí.

Dopisy, které došly do poloviny září, nyní zpracováváme a postupně potvrzujeme jejich příjem, prosíme o trpělivost. Zároveň máme v úmyslu už z těchto prvních materiálů připravit výťah do tisku.

Protože pro víru byly pronásledovány statisíce lidí, a to po řadu desetiletí, jistě je to, co jsme zatím dostali, jen zlomkem Vašich zkušeností. Prosíme tedy: napište nám i Vy, kdo jste se k tomu ještě nedonutili (a někdy je opravdu třeba se donutit!) - anebo se o této aktivitě teprve dozvídáte. Svätý otec Jan Pavel ve své encyklice Tertio millennio adveniente píše: „Do naší doby se vrátili mučedníci, často neznámí jako „neznámí vojíní“ velké věci Boží. Pokud je to možné, neměla by se v Církvi jejich svědectví ztracet.“

Nejde přece o „chlubení se“ - naopak, kdo něco zažili, píší velmi skromně. Nemá to být jen o hrdinských skutcích a nejen o skutcích, jež vykonali hrdinové (i když jistě i zachování si svého přesvědčení byl hrdinský čin). Nezapomeňte udat jméno, datum, místo narození a adresu. V případě publikování budeme respektovat Vámi požadovanou plnou nebo částečnou anonymitu.

Své dopisy adresujte na:

Biskupství královéhradecké, +Mons. Karel Otčenášek, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové

Dlouhá zimní noc

*Za stromy slunce chladnoucí
loučí se s teskným prosincovým dnem
Teskno je i vsrdci mém*

*Až přijde noc ta příliš dlouhá noc
schoulím se tichá pod kamenem tmy
a budu dlouze toužit po ránu
které se jistě jistě rozední*

*nežli však ranní rosa spadne
mé zkrěhlé srdce možná zchladne
v křeči poslední*

*A ráno jistě jistě vzejde
jak obilí*

*a nad mé srdce ztuhlé v spánku
bez hlesu jako nad studánku
se nachýlí*

*Anděla Muzikářová
ze sbírky Hodina lásky*

foto: bB

ŠPANĚLŠTÍ MUČEDNÍCI - PRAVDA A LEŽ

Španělská občanská válka byla u nás za komunistické éry oblíbeným tématem výuky dějepisu: Franco a fašisté povstali proti zákonné, demokratické, mírumilovné a levicové vládě tzv. lidové fronty a za vydatné podpory Hitlera a Mussoliniho zaplavili zemi krvavým terorem. Franco, pozdější fašistický diktátor, byl podporován vydatně i Katolickou církví a samotným Vatikánem.

Pravda vypadá, jako obvykle v těchto věcech, podstatně jinak. Právě Katolická církev se může vykákat v té době desítkami tisíc mučedníků z rukou komunistických a zednářských katů, což uznávají i nekatoličtí historikové, nejnověji známý Paul Johnson z USA ve svých „Dějínách 20. století“. 11 biskupů a 7 tisíc kněží, řeholníků a řeholnic povražděných často bestiálním způsobem je dostačujícím svědectvím o tom, co znamenala tzv. vláda lidové fronty.

Ta se dostala k moci v lednu r. 1936 po vítězných volbách. Prezident Azaña byl svobodným zednářem, premiér Caballero komunistou, jemuž přezdívali „španělský Lenin“. Vláda lidové fronty sestávala z komunistů, socialistů a členů zednářských lóží, organizovaných většinou v menších levicových stranách. Navenek všechno vypadalo, že demokracie funguje. Parlament se scházel, opoziční politické strany existovaly. Pod patronací vlády se však začaly vytvářet ozbrojené oddíly komunistů a anarchistů, které organizovaly za nečinného přihlížení policie, jež měla příkázáno nezasahovat, žhářské akce proti kostelům (tisíce jich byly zničeny) a vraždy duchovních osob i laiků, co se znelibilo režimu. V první polo-

vině roku 1936 byly povražděny stovky lidí od těchto bojůvek, které vyhrožovaly, že vyhubí veškeré duchovenstvo v zemi. Tyto zabijácké výzvy mohly zcela svobodně publikovat v tisku, aniž vláda jakkoliv zakročila, rovněž tak vrahové se zcela otevřeně chlubili svými činy a nemuseli se vůbec obávat trestního stíhání. Když byl v červenci zcela veřejně násilím vyvržen ze svého bytu a zastřelen přímo před zraky nečinné přihlížející policie opoziční poslanec a praktikující katolík Calvo Sotelo, tehdy přetekl pohár trpělivosti nejen katolíkům, ale všem Španělům, toužícím po vládě práva a zákona. Povstání generála Franka bylo aktem zoufalé sebeobrany. Katolíci a s nimi všichni, kdo nesouhlasili s komunisticko-zednářskou vládou, pokud se nechtěli nechat vyvraždit, neměli jinou možnost než sáhnout k ozbrojenému povstání.

Genocida katolíků na území, ovládaném republikánskou vládou, pokračovala po vyhlášení povstání s ještě větší intenzitou. Jeden z rudých katů, který mučil a zabíjel misionáře z řádu klarétinů, řekl svým obětem: „**My nenávidíme nikoli vás, ale váš stav a oděv. Odhodte sutany a stanete se takovými, jako my. Potom vás propustíme.**“ Nešlo tedy o „individuální viny“ kněží a řeholníků, jak se snaží namluvit obhájci rudého teroru, nýbrž o pouhou příslušnost k duchovenskému stavu, která byla dostačujícím důvodem k zabití člověka.

Sv. otec Jan Pavel II. již několik desítek obětí komunisticko-zednářského teroru ve Španělsku blahoslavlil. Jsou mezi nimi např. zakladatelka řeholní kongregace Misionárek křížáky Církve Ignacia March-

Španělské řeholnice, mučednice z doby občanské války v roce 1936

Mesová, 51 misionářů klaretinů a 71 milosrdných bratří, zavražděných hromadně 2. srpna 1936 v Barbastru, biskupové Diego Milan z Almerie a Manuel Medina z Cádizu, 45 kněží a laiků hromadně zavražděných v jedné vesnici apod. Mezi blahoslavené byl zařazen též vynikající archeolog Fidel Fuidio Rodriguez, zastřelený pouze za to, že nosil na krku křížek. Španělsťi mučedníci té doby mají mezi sebou i prvního blahoslaveného romské národnosti. Je jím Zeferino Jiménez Malla, jehož „vina“ spočívala v tom, že se veřejně zastal kněze, kterého levicové bojůvky zatkly. Blahoslaveným je také biskup Asensio Barroso, jenž byl při výslechu krutě mučen a posléze popraven. Jeden z katů mu posměšně řekl: „Neboj se. Jestli to, co říkáš, je pravda, brzy budeš v ráji.“ On odpověděl: „Ano, tam se budu za vás modlit.“ Mezi zavražděnými řeholnicemi, které Jan Pavel II. beatifikoval, je také Rita Dolores Sanchezová, obzvlášť „nebezpečná“ pro rudo-lóžové vládce, neboť měla 83 let a byla úplně slepá. Tito mučedníci, prohlášení za blahoslavené, tvoří nepatrný zlomek skutečného počtu katolických obětí. Jejich celkový počet v pouhém roce 1936 činí podle úředních zpráv 57 tisíc. Kolik jich bylo do r.1939, do konečného vítězství generála Franka, je neznámé, minimálně však 100 tisíc.

Je ovšem pravda, že krutostí a vražd se dopouštělo i vojsko generála Franka. To neospravedlnujeme, naopak odsuzujeme jako každý zločin proti člověku. Jenže je třeba vidět, že ze strany frankistů, podporovaných katolíky, se jednalo o obranu práva na holý život. Povstání španělských nacionalistů vzniklo jako důsledek komunisticko-zednářského teroru, namířeného v prvé řadě proti Katolické církvi, která nikterak nepodporovala teror a násilí druhé strany, chtěla jen žít a apoštolsky působit ve svobodě. Je také pravdou, že Franka vojensky podporovali Hitler a Mussolini. Azaňu a Caballera však stejně vydatně, ne-li ještě víc, podporoval Stalin. Franco

Blahoslavený Vincente Soler a druzi, mučedníci za víru z doby španělské občanské války v roce 1936

nakonec po vyhrané občanské válce se k Hitlerovi nepřidal, Španělsko zůstalo neutrální, naopak poskytovalo azyl židovským a protinacistickým emigrantům z Německa a obsazených území. Azaňa, Caballero a jejich komplicové by se ve vztahu k Sovětskému svazu zcela jistě nezachovali stejným způsobem. Španělsko by se stalo komunistickým a největší zločinec všech dob J. V. Stalin by držel celou Evropu v kleštích.

Lze jen děkovat Boží prozřetelnosti, že plán bolševiků na ovládnutí Španělska nevyšel. Španělsťi katolíci to přičítají mimo jiné i přimluvě Matky Boží, do jejíž svatyně v Zaragoze proudily tisíce poutníků. Je pravděpodobné, že komunisté po vítězství ve Španělsku by měli otevřenou cestu k ovládnutí celé Evropy. Boží moc, která chrání církev, tentokrát zasáhla jako už mnohokrát v minulosti.

Radomír Malý

Obrácení vrchního rabína Říma

13. února 1945 největší agentury světa zveřejnily překvapující zprávu: Vrchní rabín města Říma, Izrael Zolli, se nechal v katolickém kostele pokřtít. Pocházel z Polska, z města Broda, kde se narodil r.1881. Již jako malý chlapec se přátelil s mnoha katolíky, město, v němž vyrůstal, nevědělo nic o antisemitismu. Vzpomínal, jak při návštěvě svého spolužáka viděl v domě jeho rodičů viset kříž. Od tohoto dne začal jeho zájem o Ježíše Krista.

Po studiích byl pověřen funkcí rabína v italském Terstu, kde působil 35 let a současně přednášel na univerzitě Starý zákon. Původně se jmenoval Zoller, úřady fašistické Itálie ho však přinutily poitalštit si jméno na Zolli. R.1940 byl jmenován vrchním rabínem města Říma.

V září r. 1943 se římská židovská náboženská obec octla v těžké situaci, neboť Věčné město obsadili němečtí hitlerovci. Velitel SS Kappler žádal od židovské obce do 24 hodin 50 kg zlata, jinak pohrozil deportací všech židovských mužů do koncentračních táborů. Podařilo se shromáždit 35 kg. Chybělo ještě 15 kg. Zolli se obrátil o pomoc k papeži Piu XII. Ten nezklamal. Sám požadovanou sumu zlata nevládnul, obrátil se však ke katolíkům města Říma, kteří

15 kg dali dohromady. Kapplerovi bylo zlato odevzdáno. Věrolomní nacisté však nedodrželi slib a v noci z 15. na 16. října zatkli více než 2 tisíce židovských mužů, žen i dětí a odvezli je do koncentračních táborů. Většinou římských židů v počtu 7 tisíc se však podařilo ukrýt v kláštrech. Papež Pius XII. pro tento účel zrušil i pověstnou řeholní klauzuru a dal příkaz, aby židé byli ukrýváni i na území státu Vatikán. I Zollimu se podařilo s celou rodinou ukrýt u jedné katolické rodiny. Hned po osvobození Říma v červenci r. 1944 celeburoval Zolli v synagoze slavnostní bohoslužby, přenášené italským rozhlasem, při nichž dojatě děkoval Piu XII. a Katolické církvi za obětavou pomoc prokázanou židovské komunitě. Krátce nato byl přijat na soukromé audienci samotným papežem a poděkoval mu osobně.

Zolli uvedl ve svých pozdějších vyjádřeních pro tisk, že právě chování katolíků a jejich pomoc pronásledovaným židům jej přinutily všimnout si blíže Katolické církve a přemýšlet o pravdách katolické víry. Postupně dospíval k přesvědčení, že Ježíš z Nazareta je „jedinou šifrou k porozumění Starému zákonu a k pochopení jeho obsahu“. Ježíš Kristus se mu také

jednou při bohoslužbách v synagoze zjevil v zářivě bílém šatě. Při tomto vidění uslyšel rabín Zolli ve svém nitru hlas: „Jsi tady naposledy.“ Dal se pokřtít i se svojí ženou Emmou a dcerou Miriam. Z vděčnosti k papeži Piu XII. přijal jako své křestní jméno Eugenio (Pius XII. se jmenoval občanským jménem Eugenio Pacelli).

Zpráva o konverzi vrchního rabína Říma šokovala tehdejší židovský svět. Ozvaly

foto: bB

se i telefony s výhrůžkami. Zolli musel opustit svůj byt v židovské čtvrti, kde hrozila možnost fyzického napadení, žena s dcerou nalezly útočiště v jednom klášteře, on sám se ubytoval na Gregoriánské univerzitě. Podruhé byl s celou rodinou přijat na audienci u Pia XII., tentokrát už jako praktikující katolík. Paní Zolliová řekla při té příležitosti, když přišla řeč na pronásledování ze strany židů, tato závažná slova: „Po křtu již nejsem schopna nikoho nenávidět.“ Zolli těm, co ho obviňovali ze zrady, odpovídal: „Mám klidné svědomí, nic jsem nezapřel. Zda Bůh sv. Pavla není také Bohem Abraháma, Izáka a Jakuba? Svátý Pavel se obrátil. Myslíte, že tím opustil Boha Izraele a přestal Ho milovat? Bylo by absurdní odpovědět kladně.“ Zolli se stal profesorem římského Biblického institutu. Vydal také významnou knihu pod názvem „Petrus“, v níž obhajuje primát římského pape-

že proti protestantskému pojetí. Zemřel r. 1956, zaopatřen sv. svátostmi. Na úmrtním loži ještě řekl: „Mám naději, že Pán mi odpustil hříchy. S důvěrou se zcela oddávám Jeho milosrdenství.“

Životní příběh bývalého vrchního rabína Zolliho, později katolického konvertity a profesora katolického institutu, ukazuje, jak schématicky a povrchně informují masmédia o vztazích křesťanů a židů. Zolli je dokladem, že tyto vzájemné relace neprobíhaly jenom jako pogromy, tím spíše ne jako holocaust, který nota bene není dílem křesťanů, ale nacistických neznabožů, ale také jako obětavá pomoc a služba. Papež Pius XII. zde vystupuje v úplně jiném světle, než by chtěli jeho dávní i současní pomlouvači, obviňující ho z mlčení a nečinnosti vůči hitlerovskému vyvražďování židovského národa.

K.B.

Řekl mi, že se chce stát katolíkem

Ve vedlejší domě bydleli dva staří lidé. Josef Freund byl Žid, ona snad katolička. Po dobu třiceti let žili spolu bez uzavřeného manželství. Od ošetřujícího lékaře jsem se dověděla, že ta paní se nedožije příštího dne, avšak její druh k ní nechtěl nikoho pustit. Byla zrovna Slavnost Božího Těla. Ihned po procesí jsem k nim zamířila, avšak byla jsem velmi nezdvořile přijata. Po dlouhém přemlouvání mě pan Josef konečně pustil dovnitř. Nemocná byla skutečně ve velmi zlém stavu, skoro už vůbec nemohla mluvit. Musela jsem tedy spěchat. Položila jsem Zázračnou medailku na lůžko nemocné, aniž by si toho někdo všiml. Když jsme tak seděli vedle medailky a já jsem chtěla něco říci nemocné, ona mi pošeptala, abych jí přivedla kněze. Toto mi nemusela dvakrát říkat. Ihned jsem spěchala pro našeho faráře. Když jsem se vrátila, ještě dříve než přišel kněz, uviděla jsem pana Josefa, jak neklidně chodí tam a zpět. Konečně se mě zeptal: „Co mám dělat, když přijde kněz? Já nepokleknú!“ Řekla jsem mu, že má tiše zůstat sedět ve svém pokoji. Během zpovědi nemocný byl vůči mně zlý a nezdvořilý. Pak jsme byli oba pozváni dovnitř a nemocná přijala svátost nemocných. Když kněz vzal do svých rukou svatou Hostii, pan Josef klesl na kolena. Těžce nemocná paní pohlédla na Nejsvětější Svátost celá rozzářená, a tak jsem se tiše a nepozorovaně odplížila ven - stal se velký zázrak a já jsem nechtěla rušit setkání duše se svým Spasitelem.

Příštího dne přišel ten starý pán ke mně. Myslela jsem si, že mi bude vyprávět o smrti své ženy, která skutečně v noci zemřela, ale on mi řekl, že se chce stát katolíkem. Nemohla jsem ze začátku uvěřit jeho slovům, avšak on mi jen řekl: „Vy víte, kde a kdy se to stalo!“ Po pohřbu odjel do Mariazell, kde se připravil na křest a byl také pokřtěn.

*Irma Prinzessin Lobkowitz-Palfy Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille
Karl Maria Harrer*

NÁVŠTĚVA ZE SPOJENÝCH STÁTŮ

Rozhovor s dvěma našimi bratry minority

V minulém roce navštívili naši provincii dva naši spolubratři z Řádu minoritů, kněží Stephen Gross z Kalifornie a Juniper Schneider z Oregonu. Oba jsou z Provincie sv. Josefa Kupertinského. Stephen Gross pracoval dva roky jako nemocniční kaplan, pak byl sedm let mistrem keramiků a sedm let vikářem své provincie. Jeden rok působil jako misionář v Austrálii a tři roky jako farář v indiánské rezervaci. Poslední dva roky je rektorem kostela sv. Františka z Assisi v San Franciscu.

Juniper Schneider pracoval patnáct let jako kněz a psycholog na klinice pro drogově závislé, pak šest let jako učitel náboženství, jeden rok jako vězeňský kaplan a poslední tři roky jako farář v Roseburgu.

Můžete krátce charakterizovat náboženskou situaci ve státě, ve kterém pracujete?

P. Stephen: V Kalifornii je asi 40 % katolíků a 40 % protestantů. Zbývajících 20 % jsou lidé, kteří se hlásí k různým jiným náboženstvím a také ateisté.

P. Juniper: V Oregonu je asi jen 10 % katolíků, 40 % protestantů, zbývajících 50 % jsou ve většině případů ateisté a jen malou část tvoří různá jiná náboženství.

Otče Stephene, asi by toho bylo mnoho, co bys nám mohl povědět, ale snad nejlépe bude zajímat naše čtenáře, jak vypadala tvá práce mezi indiány v rezervaci.

P. Stephen: Asi 40 - 50 % Indiánů žije v přibližně pětadvaceti rezervacích. Každá rezervace je malé území o velikosti asi 25 čtverečních kilometrů. Indiáni jsou velmi svázaní se svou rezervací. Jsou to jakoby takové malé autonomie uvnitř velkého státu. Hranice nikdo nehlídá. Když jedeš automobilem, tak jen tabule u cesty vás informují o tom, že jste vjeli na území indiánské rezervace. Já jsem pracoval v rezervaci Pala, která patří dvěma indiánským kmenům, Luiseño a Cupeño.

Jak takoví Indiáni dnes vypadají? Podobají se těm, které známe z mnoha westernů?

P. Stephen: Nyní Indiáni bydlí v normálních rodinných domcích a oblékají se stejně jako my. Ti starší mluví ještě jazykem svých předků, ale mladí stále více používají angličtinu. Někteří z nich dodržují ještě své náboženské obřady. Jeden z nich, tzv. Ramada, spočívá v tom, že si stavějí speciální dům z větví stromů, který pak přikrývají kůžemi

a různými látkami. Vnitřek této chatrče považují za luno matky země. Dovnitř pak přinášejí rozžhavené kameny, které polévají vodou, čímž vzniká množství páry. Je to jakoby taková sauna. Dalším takovým obřadem je, že na táborovém ohni se pálí listy speciálních stromů, a dým, který vzniká, vyhánějí vzhůru orlími pery k bohu, kterému říkají Grandfather (tj. dědeček).

Kolik je v rezervaci Pala katolíků a jaká je jejich víra?

P. Stephen: Katolíků je tam asi 60%. Ostatní jsou z části protestanté, vyznavači původního náboženství předků a často také ateisté. Pokud jde o katolíky, pak si to vyžádá ještě mnoho evangelizačního úsilí, aby se jejich víra v Ježíše Krista, jako jediného Pána a Spasitele, stala živá. Pro většinu z nich je nejdůležitější křest a pak až pohřeb. Pohřební obřady jsou velmi okázalé, mají svou zvláštní liturgii. Na pohřby přijíždí mnoho Indiánů, zvláště i těch, kteří bydlí mimo rezervaci. V rezervaci je také jeden kostel, který tam již stojí přes 250 let. Někteří Indiáni jej dosud považují za něco cizího. Je tedy třeba jednat ohleduplně k jejich vlastní kultuře a udržovat dobré vztahy s jejich náčelníky, aby pochopili, že kostel a Církev tu nejsou proto, aby je oloupily o jejich vlastní kulturu, ale aby jim daly poznat hlubší vztah k Bohu.

Mohl bys nám povědět nějakou historku z tvého působení v rezervaci?

P. Stephen: Jednou jsem pozval P. Junipera, aby slavil v rezervaci liturgii Božího Těla. Když se blížilo požehnání Nejsvětější Svátostí, jeden z Indiánů, který se staral o přípravu obřadu, mi

pokynul, že si ještě indiánské děti připravily nějaký program. Já jsem zase naznačil P. Juniperovi, aby s pozhánáním chvíli počkal. Indiánské děti se přiblížily k Nejsvětější Svátosti s bubínky a různými jinými nástroji a začaly tančit a zpívat. Jaké bylo naše překvapení, když jsme zjistili, že slova písně nebyla určena ke cti Pána Ježíše, ale „oslavovala“ Miki Mouse. Ve tváři P. Junipera, který držel monstranci s Nejsvětější Svátostí, jsem zahlédl něco jako rozpačitý údiv, ale nedalo se již nic dělat. Museli jsme počkat, dokud děti nepřestaly zpívat. Pak přišlo požehnání a s ním další mocné zážitky pro našeho hosta. Kromě zvonků se ozvaly tři výstřely z pistole v bezprostřední blízkosti P. Junipera, který se velmi polekal. Zapomněl jsem mu totiž říct, že se tak děje vždy při požehnání Nejsvětější Svátostí. Náčelník Indiánů střílí proto, aby odehnal zlého ducha.

Otče Junipere, jak vypadala tvoje práce s drogově závislími? Kolik se jich podařilo vyléčit?

P. Juniper: Práce byla velmi náročná. Pořádali jsme pro ně pohovory, modlitby, skupinová setkání, něco takového jako, mají anonymní alkoholici. Hlavním problémem u těchto lidí byla vždy víra v Boha. Pokud tyto lidé víru získali, pak dokázali také nalézt sílu skoncovat s drogovou závislostí. Dá se proto říci, že to byl Bůh, který uzdravoval. Během mé patnáctileté praxe to byly stovky mladých lidí, kteří skoncovali s drogami.

Mohl bys charakterizovat trochu tvoji farnost a sdělit nám, jak nyní využíváš schopnosti pracovat s mladými ve své farnosti?

P. Juniper: Moje farnost čítá asi 1500 rodin. Během neděle přichází na mši svatou asi 1500 lidí. Na mši svaté pro mladé je asi 120 mladých lidí. Mše trvá dvě hodiny a je doprovázená hlasy zpěvy a tanci. Vypadá to skoro jako u těch indiánů, o kterých mluvil Stephen, ale s tím rozdílem, že slova písní neopěvují Miki Mouse a také se tam nestřílí. Po mši svaté máme ještě společné setkání s mladými, které trvá asi hodinu a půl.

Je zvláštní, že mladí lidé jsou ochotni strávit v kostele tak dlouhou dobu. Jak takové setkání vypadá?

P. Juniper: Snažím se o to, aby mládež našla pokaždé něco nového, originálního. Jsou zde přednášky a představení. Někdy se mladí oblékají do řeholních oděvů různých řeholí a pak ostatním lidem jednotlivé řehole představují. Jindy zase mají možnost klást mi různé otázky na různá témata. Občas pořádáme koncerty rockové hudby, ale s texty, které oslavují Boha, Ježíše a Pannu Marii.

Co byste chtěli vzkázat čtenářům Immaculaty?

P. Juniper: Je velmi důležité, abychom v současné době v našich kostelích vždy přijímali mladé lidi takové, jací jsou, s velkou vlídností a pochopením, aby naše srdce bylo vůči nim otevřené a přátelské, abychom je přijímali, jako přijímáme své nejlepší přátele. Je to ten nejneopatrnější, ale zároveň i ten nejvýznamnější způsob evangelizace.

P. Stephen: V Káně řekla Panna Maria služebníkům na svatbě: „Udělejte, cokoliv vám nařídí“ (J 2, 5b). Je to způsob Mariin, jak postupovat v životě. Je to také způsob, jak máme přitahovat lidi k Ježíši. Nejdříve naslouchat v rozjímání, co nám Ježíš říká, a pak podle toho jednat v životě.

rozhovor vedl br. Bogdan

P. Stephen

P. Juniper

Americká svatá

Alžběta Seton

Matka Alžběta Seton je první svatá, která se narodila v Americe. Založila zde první farní školu a řád Sester bliženecké lásky (Sisters of Charity). Kdyby jí někdo dříve řekl, že tohleto uskuteční, určitě by vyprskla smíchy. Nejen že nebyla katolického smýšlení, ale dokonce ani o Katolické církvi nic nevěděla.

Alžbětin otec byl v době války o suverénnost Spojených států vlivným lékařem v New Yorku. Ona se přivdala do ještě vlivnější rodiny Setonových, kteří byli bohatými obchodníky zaujímajícími řídicí pozice. Se svým manželem Williamem se pohybovali ve vyšších kruzích. Stýkali se s lidmi jako byl Washington, Adams, Jefferson, Franklin a mnohými dalšími, kteří se počítali k zakladatelům Spojených států. Willi a Alžběta měli pět dětí. Alžběta, krásná a všemi milovaná mladá žena, i když měla na starosti řízení celé domácnosti, přesto si nacházela čas k tomu, aby spolu s jinými ženami pomáhala v kostele všem potřebným.

V tom se stala tragédie. Nejprve umřel Williamův otec a on, jako nejstarší ze sourozenců se musel ujmout řízení obchodu. Ale všechno se začalo kazit a nakonec, hluboce zarmoucen, musel ohlásit bankrot. Celá tíha zodpovědnosti a napětí spojené s neúspěchem, který nebyl jeho vinou, ale ze kterého se sám vinil, se odrazily na jeho zdraví. Onemocněl tuberkulózou. Lékaři byli bezradní. Doporučovali mu změnit klima. Willi a Alžběta se

tedy rozhodli, že spolu s nejstarší dcerou Annou pojedou do Itálie.

Cesta lodí přes severní Atlantický oceán byla pro nemocného velmi nepříjemná. Konečně dopluli do italského přístavu Livorno. Bohužel, tam na ně čekala zlá zpráva. Jelikož přicházeli z New Yorku, kde se rozšířila epidemie žloutenky a William byl nemocný, úřady jim nařídily karanténu.

Museli zůstat v opuštěném vězení. Bylo to tam hrozné: zima, vlhko, špína - nejhorší místo pro nemocného tuberkulózou.

Ubohá Alžběta. Musela se starat nejen o svého těžce nemocného manžela, kterému se nemoc tak zhoršila, že začal vykašlávat krev, ale také povzbuzovat a utěšovat svoji malou vyděšenou dcerku.

Když jim konečně karanténa skončila, Willi se cítil velmi špatně a krátce nato zemřel. Alžběta, ze které se stala mladá vdova, nesla jeho smrt velmi těžce. Bydlela i s dcerou u svých přátel Felicci. Ponořena do smutku, vyjádřila prosbu pomodlit se v protestantském kostele, ale v okolí žádný nebyl. Rodina Felicci ji pozvala na každodenní mši svatou do katolického kostela

Alžběta o katolících nic nevěděla. V New Yorku představovali malou skupinu otrhaných lidí, velmi ubohých imigrantů, vlastních jeden kostel, kterému se všichni významnější vyhýbali. Když v Itálii poprvé vcházela do katolického kostela, zapůsobila na ni jeho krása. Protestantský kostel v jejím rodišti byl velmi prázdný a studený.

Jednoho dne, při mši svatě, řekla sestra Felicci Alžbětě, že katolíci věří v reálnou přítomnost Krista v eucharistii. Ona o tom nic nevěděla, ani z toho nic nechápala, avšak samotná myšlenka byla tak krásná, že si Alžběta přikryla tvář rukama a začala plakat.

Po nějaké době se Alžběta spolu s malou Annou vrátily do New Yorku. Jejím prvořadým úkolem byla starost o rodinu, o pět malých dětí, v situaci, kdy z majetku rodiny Setonových už nic nezůstalo. Pronajala si malý domek a vykonávala různé práce, kterých by se nikdy v minulosti, když byla bohatá, nechopila. Přesto všechno v dopise svému příteli napsala, že jí ani nechybí společenské schůzky, posezení při čaji, ani veřejná činnost, protože to všechno jí v minulosti vzdalovalo od rodiny. Nyní každý večer tráví se svými milovanými

dětmi. Děti zpívají, pochodují, tančí, smějí se a ona jim k tomu hraje na piano.

Má přejít ke katolické víře? Tento problém stále probírala ve svých myšlenkách. Nevěděla. Její protestantská farnost jí už nic neříkala. Čas od času se chodívala modlit do katolického kostela, kde nacházela vnitřní pokoj. Často rozmlouvala se svým pastorem o svých pochybnostech. Ten jí řekl, že ztratila hlavu.

A skutečně, když se tato informace rozšířila, odešli od ní i zbývající bývalí přátelé. Ostatní opustili rodinu Setonových již dříve, když ztratili majetek.

Alžběta se stále znovu pokoušela rozhodnout, co má udělat. Přemýšlela, diskutovala sama se sebou, byla rozdvojená, ale dětem ukazovala vždy úsměv na tváři. Až konečně došla k názoru, že už nebude argumentovat „pro a proti“, ale že všechno odevzdá do Božích rukou. Dozvěděla se o moudrém a svatém duchovním z Bostonu, o otci Johnu Cheverusovi. Napsala mu dopis, ve kterém vysvětlovala svůj problém. Prosila ho o radu.

Přišla odpověď. Duchovní slova v něm obsažená jí konečně přinesla útěchu. Kněz jí napsal, že ve svém srdci už je katoličkou. Konstatoval: „Pochybnosti, které se objevují ve vašich myšlenkách, neničí vaši víru. Pouze nedávají klidu vaší mysli. Avšak, kdo na tomto světě je zcela osvobozen od podobných nepokojů? Tady, jak řekl sv. Pavel: 'Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance... , nyní poznáváme částečně, ale potom poznáme plně'.“

Tento dopis si pročítala stále znovu a znovu. Byl to dopis od svatého, který, i když vzdálený mnoho kilometrů, přesně přečetl její srdce. A tak 15. března roku 1805 Alžběta Seton přešla na katolickou víru.

Po obřadu bylo její srdce přeplněno radostí. Cítila, že nyní je spojena s Kristem: „Stalo se! Pocítila jsem lehkost, jako by mi spadly okovy. Můj Bože, jak se změnil stav mé duše!“ Pak poprvé přijala Nejsvětější Svátost. Po této významné události napsala: „Budu spojena s Tím, který řekl: Jestliže nebudete jíst mé Tělo a pít mou Krev, nebudete ke mně patřit.“

Po té překrásné události řekla: „Konečně je Bůh ve mně a já v Něm! Byla jsem Jím obdarována. Avšak stále si budu pamatovat své noční bdění v očekávání svítání. On přišel. Vstoupil do obydlí v mém srdci. Nyní Mu patří. Pomyslela jsem si:

‘Ať Bůh povstane a jeho nepřátelé ať se rozptýlí!’ Ukázalo se, že když přišel můj Král obsadit svůj trůn, místo pokorného a klidného přivítání, radosti jsem pro něho chystala, nastalo vítězství ať se k míru, protože přišel můj Spasitel.“ Popisovala, že její srdce skákalo radostí, cítila se bohatší než královna. Od této chvíle si zamilovala Nejsvětější Svátost. Velmi dobře pochopila odpověď dobrého člověka na stížnost jisté ženy, která naříkala na samotu: „Jak je to možné, vždyť máme Nejsvětější Svátost.“ Alžběta za své obrácení vděčila právě Nesvětější Svátosti.

I ten poslední zbytek přátel, který jí ještě zůstal, ji nyní opustil. Pastor protestantské církve nařídil, aby se s ní nestýkali. V nejlepším případě o ní mluvili jako o „ubohé, ošizené paní Seton“, která ztratila rozum.

Chození do starého kostela sv. Petra na ulici Barclay pro ni nebylo vůbec jednoduché. Farníci byli špinaví a chudí, nevzdělaní a nevychovaní. Nic ji ale nedokázalo odradit od účasti na mši svaté. Konečně našla útěchu u Krále v Eucharistii.

Tehdy ji poprosili, aby učila v jedné malé škole. Tuto činnost přímo zbožňovala, byla rozenou učitelkou. Na druhé straně ale také potřebovala peníze na udržování vlastní domácnosti. Avšak po krátké době se rodiče žáků dozvěděli, že je katoličkou a požadovali její vyloučení ze školy. Musela odejít.

Trápila se nad vlivem zjevného fanatismu mnohých obyvatel New Yorku na výchovu jejich vlastních dětí. Ale Bůh přišel s pomocí. Jednou byla Alžběta na mši svaté, kterou sloužil v kostele sv. Petra páter William Dabourg z Baltimore. Kněze zajímalo, kdo je tato žena. Farář ho krátce seznámil s její historií. Páter Dabourg ji pak pozval do Baltimore, aby tam založila farní školu. Touto nabídkou byla velmi nadšena. V Baltimore se kolem školy soustředila skupina mladých obětavých učitelek, které časem založily řeholní řád, jejichž představenou byla Alžběta, matka Seton.

Rawley Myerd

z knihy Faith Experiences of Catholic Converts

*Poznámka: Elizabeth Ann Seton * 28.8.1774 - New York, + 4.1.1821 - Emmitsburg, Maryland; beatifikována 1963, kanonizována 1975.*

Tajemství zjevení v Banneux

Před padesáti lety církevní úřady oficiálně uznaly zjevení Matky Boží ve dvou belgických lokalitách Beauraing a Banneux. V Beauraing se P. Maria zjevila jednomu chlapci a pěti děvčatům ve věku od 5 do 15 let r. 1932, r. 1933 pokračovalo zjevení v Banneux dvanáctileté Mariette Becové. Ta pocházela z nábožensky rozdvojené rodiny. Matka byla vlašnou katoličkou, otec ateistou. Všechno začalo 15. ledna r. 1933.

Rodina Becova právě zasedala k večeři, když nejstarší dcerka Mariette náhle vykřikla: „Mami, podívej, v zahradě je krásná paní!“ Mariette viděla oknem na sněhu krásnou mladou ženu, oblečenou v bílém šatě s modrým pásem. Usmívala se a vycházela z ní zář. Paní Becová se také podívala do okna a uviděla totéž, co její dcera. Prohlásila však: „To je nějaká čarodějnice!“ a zatáhla závěs. Mariette však opo- novala: „To je určitě Panna Maria...“ Vzala růženec a utíkala ven. Matka Boží tam však už nebyla. Příští den to Mariettu znovu táhlo do zahrady na ono místo. Vzala si růženec, klekla si do sněhu a modlila se. Matka Boží skutečně přišla. Když se jí dívka zeptala, kdo je, odpověděla: „Já jsem Boží Matkou chudých.“ Zjevení trvala až do 20. února 1933, kdy se Matka Boží zjevila Mariette naposledy. Při jednom ze zjevení, odehrávajících se vždycky o sedmé hodině večer, ji odvedla v zahradě jejích rodičů na jedno místo a nechala vytrysknout vodě se slovy: „Tento pramen má přinést úlevu nemocným a být zachován pro všechny národy.“ V poslední den svého zjevení P. Maria Mariette řekla: „Mé drahé dítě! Jsem Matkou Spasitele, Matkou Boha. Věnuj hodně času modlitbě.“

Zjevení v Banneux nemělo ten vzhlas, jako v Lurdech nebo ve Fatimě. Příčinou byl Mariettin otec - ateista. Zakazoval dívce chodit na zahradu a mluvit o zjevení, takže to vědělo jen pár lidí. Dovyděli se o tom i dva kněží - bratři Jaminové. Při jednom ze zjevení prosili P. Marii, aby ještě ten večer obrátila někoho z nevěřících, neboť tento kraj byl poznamenán silným antiklerikalismem. A hle - ještě tentýž večer se obrátil Mariettin otec Beco, jehož bylo vidět potom na místě zjevení s růžencem. Toto svědectví kněží se stalo jedním z hlavních argumentů ve prospěch zjevení.

Zjevení v Banneux má svou vazbu na Lurdy. Odehrálo se v době 75. výročí zjevení Matky Boží v této pyrenejské lokalitě. V Lurdech P. Maria potvrzuje dogmatickou pravdu o svém Neposkvrněném Početí, v Banneux zase o tom, že je Matkou Boží, Theotokos, jak to definoval r. 431 církevní koncil v Efezu.

Podle „Mitujcie sie“ 9-10/1999 -rm-

Neznámá osobnost

Oslavujeme jubileum roku 2000, kterým si připomínáme narození Ježíše Krista, událost, kdy pravý Bůh se stal pravým člověkem. Jako křesťané věříme, že pouze On je jediná záchrana lidstva. Avšak pro mnohé lidi je Ježíš neznámým. Jako v příhodě, která se stala v Německu:

Malá Gertuda navštívila základní školu. Jednou dostali za úkol napsat písemnou práci na téma „Proč se těším na Vánoce?“ Otec jí radil: „Napiš, že na Vánoce se těšíme, protože dostáváme dárečky.“ „Tati, ale to je málo,“ namítá Gertuda. „Napiš,“ pokračuje otec, „na Vánoce se těšíme proto, že se v kostele zpívají pěkné koledy.“ „Ale my do kostela nechodíme!“ odpovídá malá Gertruda. „Tak napiš, na Vánoce se těšíme, protože na Vánoce oslavujeme narození Ježíše Krista.“ „Tati, a kdo to je?“

Naším posláním je tedy být Ježíšovými svědky, informovat o Něm další lidi svým slovem a životem.

VÍCE NEŽ POZEMŠŤANĚ

POTŘEBUJEME DRUHÉ

Letěli jsme rychlostí asi 5 500 km/h zhruba 15 km nad povrchem Měsíce. Svou loď jsme nemohli nijak ovládat a i kdybychom mohli, nebyli bychom schopni reagovat dostatečně rychle, abychom nenarazili na vysoké horstvo na obzoru. Blížili jsme se k němu velice rychle a moc jsme se divili, že jsme je přeletěli. Dovtípili jsme se, že houstonské středisko o těchto horách vědělo, vědělo i to, jak jsou vysoké.

Houston jsme velice potřebovali.

Toto letové řídicí středisko nám poskytovalo ohromnou pomoc. Pracovalo v něm neustále mnoho lidí u řídicích systémů, které byly zdvojené; byli připraveni řešit problémy, jež jsme dosud ještě ani neobjevili.

Dokonce i v kosmu jsme měli tříčlenný tým. Dva z nás kráčeli po Měsíci. Kazatel (Kaz 4,12) říká: *Přepadnou-li jednoho, postaví se proti nim oba. A nit' trojtítá se teprv nepřetrhne!*

Zatímco Dave Scott a já jsme byli na Měsíci, Al Worden kroužil kolem této planety v řídicím modulu. Byl neustále mimo. Denně jsme s ním hovořili. Zprostředkoval nám spojení se Zemí. Bez něho bychom byli odsouzeni k záhubě, protože náš měsíční modul nebyl konstruován tak, aby umožňoval kosmický let, jímž bychom se mohli vrátit do zemské atmosféry.

Ještě jsme ani nepřistáli na měsíci a už nastaly potíže. Jeden z vodních ventilů přestal těsnit. Karl Henize, který s námi v té době v Houstonu udržoval spojení, nám řekl:

„Zachovejte klid. Mnoho lidí teď na vás myslí a hledá řešení.“

Pak přišla pomoc, kterou jsme potřebovali.

Houston: „Domníváme se, že výstup vstříkovače má vůli, provedeme jeho utěsnění.“

Apollo 15: „Tak rychle k věci.“

Houston: „Rogere, je třeba vyndat klíč číslo tři a nástroj W ze skříně s nástroji.“

Apollo 15: „Tři a W jsou vyndány.“

Houston: „Až bude klíč číslo tři dobře vsazen do vstupu vstříkovače, otočte jím o čtvrtinu otáčky.“

Tak jsme opravili netěsnost.

V Přísloví (Př 19,20) se říká: *Poslechni radu, přijmi pokárání, abys byl napříště moudrý.* Nejenže jsme zmoudřeli, ale zůstali jsme naživu.

Jako kosmonauté ve vesmíru, kteří se učí od moudrých techniků a vědců na Zemi, se můžeme i my, křesťané, učit od těch, kdo jsou moudřejší ve znalosti slova Božího. V Přísloví (Př 22,3) se říká: *Chytrý vidí nebezpečí a ukryje se, kdežto prostoduší půjdou dál a doplatí na to.*

Dokonce i moudrý člověk se může stále učit. *Moudrému dej a bude ještě moudřejší, pouč spravedlivého a přibude mu znalostí* (Př 9,9).

Učit se jedni od druhých, to je neustálý proces mezi křesťany.

Více než pozemšťané, James Irwin

Radosti a úskalí sexuality

Učíme s manželkou PPR (přirozené plánování rodičovství). Jsme zástupci mezinárodní křesťanské organizace *The Couple to Couple League* (Liga pár páru). Ten název znamená, že manželské páry učí jiné manželské a zasnoubené páry. Vlastně jsem teolog, a někdo by mohl myslet, proč v tom případě dělám právě tuto práci. Dělán ji proto, že ji považuji za důležitou. Na jedné straně vidím špatné následky antikoncepce, např. rozvody a potraty, a na druhé straně pozitivní vliv PPR na manželské vztahy. Tak je to věc pastorační a konečně i teologická. To neví každý. Katolická církev to jako celek ví, ovšem mnoho jejích členů ne, evangelíci většinou ne a nevěřící ještě méně.

Když mluvíme o antikoncepci a PPR, jsou dva způsoby, jak lidé mylně chápou tuto problematiku.:

I) Myslí, že používání antikoncepce je úplně v pořádku, anebo když jsou katolíci, myslí, že je to jenom „peccadillo“ - malý a nedůležitý hřích, který se dá za skoro každé okolnosti omluvit.

II) Myslí, že PPR není praktickou možností pro normální lidi.

Výsledkem toho je, že ani mnozí katolíci neberou vážně učení Církve. Na západě, v Evropě a v USA používají PPR na regulaci počtů asi pouze 4% katolických manželů, ostatní používají antikoncepci nebo jsou sterilizováni. Možná, že situace tady je trochu lepší, ale není ideální. Vypadá to, že je Církev kvůli takové hromadné neposlušnosti v krizové situaci, nehledě na záporný vliv antikoncepční praxe na život rodin a na víru.

ad I) Proč je antikoncepční praxe vážným hříchem, což je stálým učení Katolické církve (Pius XI. *Casti connubii*, 1930, §56)? Jak tomu můžeme rozumět?

a) V I. Mojžíšově 1, 27 čteme: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, muže a ženu je stvořil.“

To je zvláštní věc: člověk je stvořen k obrazu Božímu. Je odrazem Boha. To znamená, že člověk je v určitém smyslu svatý, jako je svatý Bůh. Je nedotknutelný. Nesmíme ho zabít. Nesmíme s ním manipulovat. Musíme ho v jeho bytosti respektovat. Je pozoruhodné, že Písmo zmiňuje, že Pán Bůh stvořil

člověka jako muže a ženu. To znamená, že lidská sexualita nějak k tomu obrazu Božímu patří. Je to jasné, že nesmíme lidskou sexualitu měnit a s ní manipulovat. Ale to je právě to, co dělá antikoncepce. Ten, kdo používá antikoncepci, odmítá lidskou plodnost v cyklické formě, jak ji stvořil Bůh. Chce mít svou plodnost sám pod kontrolou. Chce, aby svou plodnost mohl ovládat jako vypínač světla, kde to světlo je ovšem víc vypnuté než zapnuté. Chce ze sebe udělat jiného člověka, než ho Pán Bůh stvořil. Ale bytost člověka je spojena s bytostí Boha, protože Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Když člověk odmítá sebe, jak ho Bůh stvořil, tak to logicky znamená, že odmítá Boha Stvořitele; a navíc, když udělá ze sebe člověka jiného, než ho Bůh stvořil, dělá si jiného boha, k jehož obrazu je ten jiný člověk tvořen. Ten jiný bůh nemůže být pravý Bůh. Je modlou. Modlářství je vážná věc. Pravý Bůh je milosrdný. Nechce od člověka nic, co mu člověk nemůže dát. Modla o to nedbá. Chce oběti. Chce krev. Jak o tom svědčí Bible, oběťmi bývají slabí lidé, totiž děti. Modla vyžaduje oběti. Nikdy není spokojena. Oběťmi modly, ztělesněné antikoncepcí, jsou potracené děti. Antikoncepce je důvodem, proč je dneska tolik potratů.

b) Pro další argument se podívejme na základní biblickou větu o manželství: (I. Mojžíšova 2, 24) „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ Poslední část věty, „a stanou se jedním tělem“ znamená nejen ale přece zvláště: pohlavní styk. Je to nejbližší a nejintimnější způsob vyjádření lidského vztahu. A protože vyjadřuje vzájemnou důvěru a lásku a úplné dávání se navzájem, má správné místo pouze v manželství, kde existuje mezi manželi slib věrnosti na celý život. Celistvost každého pohlavního styku je důležitá. Ale antikoncepce ruší tuto celistvost. Manželé, kteří používají antikoncepci, si říkají navzájem: „Já tě úplně přijímám, ovšem s výjimkou tvé plodnosti. Tu nechci.“ To je přece urážlivé, jako kdyby muž své manželce říkal: „Já tě mám rád, ale tvůj křivý nos mě děsí.“ Když ji opravdu má rád, naučí se mít rád i její křivý nos. A navíc, plodnost není skvrna, jako křivý nos, není nemoc, nýbrž

krásný dar, kterým nám Bůh umožňuje účast na jeho tvořivé práci. Používáním antikoncepce odmítají manželé navzájem svou plodnost, a tím objektivně sami sebe, i když o tom nevědí a ani to nechtějí. Znamená to, že dar, který Pán Bůh dal manželům, aby se mohli k sobě vázat, ve skutečnosti pravidelně bývá způsobem vzájemného odmítání skrze antikoncepci. Proto antikoncepce kazí manželské vztahy a proto je dneska tolik rozvodů.

c) Ještě jeden argument. Člověk potřebuje pro svůj život jídlo. Bez jídla umřeme. Proto jíme. Ale to není všechno. Pokud je kuchař dobrý, jídlo nám chutná. Máme z něho požitek. To je v pořádku. Jak je Pán Bůh dobrotivý, že udělá takový základní životní proces příjemným! Ale starým Římanům to nestačilo. Chtěli si zvýšit požitek z jídla. Normální člověk jí tolik, až se nasytí. Pak přestane. Ale staří Římané po hostině strkali do krku péro, aby zvraceli, a tak mohli znova začít jíst. Máme pocit, že je to perversní. S antikoncepcí je to podobně. Z biologického hlediska má pohlavní styk funkci rozmnožování lidstva. Dobrotivý Pán Bůh učinil pohlavní styk hezkým prožitkem, asi aby se lidstvo opravdu

rozmnožilo. Ale lidé chtějí požitek bez potomstva; chtějí jen příjemnost, bez zodpovědnosti. Proto skrze antikoncepci ošidí čin pohlavního styku o jeho základní funkci a zruší jeho celistvost a pozitivost. Je to stejná perversita jako péro u starých Římanů. Byl to dokonce Sigmund Freud, který definoval jako sexuálně perversní takovou pohlavní činnost, která vysloveně vyloučí možnost plození. (*Sigmund Freud: A General Introduction to Psycho-Analysis, New York 1935, ser. 227*) Je jasné, že antikoncepce padá pod tuto definici, ale PPR ne. Praxe PPR nevyloučí vysloveně možnost početí. U přirozených metod žena pouze pozoruje příznaky plodnosti. Když manželé nechtějí počít dítě, prostě nemají styk. A když v neplodné době mají styk, nedělají nic proti plození dítěte. Prostě používají od Boha darované neplodné období. To je velký rozdíl.

ad II) Teď přejdu ke druhé otázce, jestli je PPR praktickou možností pro normální lidi. Bývají zásadně dvě námítky.

a) Spolehlivost. Je ta metoda spolehlivá? Ano. Naše symptotermální metoda má pro motivované páry, které chtějí předejít těhotenství, 99% spoleh-

foto: archiv

David a Michaela Prentisovi

aniž by tím onemocněli. Jsou i jiná období potřebné zdrženlivosti, jako při nemoci nebo když jeden z manželů je na cestách. Lékaři přikáží často jako samozřejmost abstinenci šesti týdnů před porodem a šesti týdnů potom, celkem tři měsíců, i když tak dlouhá doba abstinence nebývá potřeba.

Problém spíš není v tom, že manželé *nemohou* vydržet abstinenci,

ale že *nechtějí*. Častěji mají takový přístup muži. Možná, že má muž představu, že má podat výkon a chce dokázat své ženě a sobě své mužství. Anebo je prostě sobecký a nechce se ovládat. V každé oblasti života je nutné sebeovládání. Jen v sexualitě ne? Proč vlastně? Nejsme zvířata. Jsme lidé. Schopnost ovládat se patří k lidským vlastnostem. Silný muž je ten, který má vnitřní svobodu a je schopen ovládat se a podléhá svému pohlavnímu pudu.

livost. (To znamená, když 100 párů používá metodu jeden rok, aby přežili těhotenství, jenom jedna žena za tu dobu otěhotní.) Má alespoň stejnou spolehlivost jako všechny ostatní běžné metody, ne-li lepší. To není jen můj osobní názor, má vědecký podklad, uznáný Světovou zdravotnickou organizací. Jenomže to většina lékařů, dokonce gynekologů, neví. Často ani nemají zájem. Navíc je to metoda krásně flexibilní. Manželé, kteří chtějí docílit těhotenství a mají s tím potíže, mohou pomocí metody vyhledat nejpłodnější dobu. Na druhé straně někdy lékař určí, že žena ze zdravotních důvodů nesmí přijít do jiného stavu. Doporučuje, anebo spíš tlačí na ženu, aby se nechala sterilizovat. To není nutné. Manželé mohou zpřísnit pravidla, což znamená trochu víc abstinence, a budou mít stejnou úroveň spolehlivosti jako sterilizace. Ale tím přejdeme ke druhé námitce proti PPR.

b) Abstinence. Když manželé chtějí předejít těhotenství, musí každý cyklus držet asi 10 až 14 dní abstinenci. Někteří myslí, že to je příliš vysoká cena, a chtějí raději něco pohodlnějšího, třeba prášky. Podle dnešní propagandy v televizi, ve filmech a časopisech by člověk mýsl, že je abstinence pro zdravého normálního smrtelníka nemožná. Ale to je lež. Je možné, aby člověk, třeba kněz, vydržel celý život bez pohlavního styku. Je také možné a normální, aby manželé, i když mají společné lůžko, zachovávali delší dobu abstinenci,

Mnozí katolíci jsou věrní učení Církve, ale mají představu, že abstinence je prostě něco, co musí vydržet jako nutné zlo. Nevidí v ní vůbec nic dobrého. Je pravda, že abstinence může být někdy pro některé manžele těžkou dobou. Víckrát jsme zažili, že jsem musel jet na týden pryč na služební cestu, právě když měla končit doba abstinence. Tomu říkáme „zákon schválnosti“ a považujeme to za Boží vtíp. Hlavně to bereme s humorem a nenecháme se tím rozčilovat.

Ale jinak jsme zjistili, že dobu abstinence - a to učíme pravidelně v kurzech Ligy - můžeme prožít pozitivním a radostným způsobem. Zkoušíme praktikovat to, čemu říkáme „tvorivá zdrženlivost“. Není to samozřejmé. Manželé se to učí celý život. My s manželkou se stále učíme, a stojí to za to.

Každý člověk si potřebuje někdy odpočinout. Musí nabrat nové síly. V každodenním životě nemůžeme pracovat 24 hodin denně. Potřebujeme pře-

stávky na jídlo a odpočinek. I v pohlavním životě potřebujeme přestávky, abychom mohli načerpat nové síly. K tomu může sloužit doba abstinence.

Další poznání je, že i něco radostného nejde opakovat do nekonečna. Vánoce jsou hezké. Těšíme se na ně a na všechno kolem toho, i na slavnostní hostinu. V Anglii jíme na Vánoce krocana; když je to velký pták, vydrží týden a pak ho už nechceme ani vidět. Stačí nám to až do dalších vánoč. Stejně bychom nechtěli každý den jahody se šlehačkou anebo chodit každý den do divadla nebo na koncert. Podobně je to i s pohlavním životem v manželství. Když člověk má něčeho moc, může se nudit. Když manželé mají příliš častý normální styk, mohou se nudit a přijít do pokušení, vyzkoušet nové i perverzní způsoby, aby měli změnu. Když mají přestávky, když mají svůj řád, přijdou k sobě občerstveni.

Co mají dělat v době abstinence? Nemají se sobě navzájem vyhýbat, ani tělesně ne. Nemají se zbytečně dráždit tak, že by pak měli potíže se ovládnout anebo se zbytečně frustrovat, ale jemná fyzická gesta jsou na místě. Každý pár se naučí, co je pro ně vhodné.

Jinak by měli namáhat svou fantazii, vymýšlet jiné, nepohlavní způsoby, jak si vzájemně ukazovat lásku. Když manželé mají štěstí, že žili před svatbou cudně, mohou si pamatovat na dobu dvoření, kdy si všelijakými drobnými způsoby ukazovali, jak se mají rádi. Dobu abstinence mohou právě proměnit na dobu dvoření a dobu pohlavní aktivity na líbáňky. Tak mohou mít dvoření a líbáňky ne jednou za život, ale každý měsíc.

A když v době abstinence musí vynechat pohlavní styk, mají čas na jiné věci. Je to právě vhodná doba na pěstování společných koníčků, mohou spolu mluvit, mohou spolu číst, modlit se. Tím bude život bohatší.

Mluvit spolu je moc důležité. Tím, jak spolu mluví o hodnocení záznamů, o své plodnosti, učí se spolu mluvit o intimních věcech. Roste komunikace a celkový manželský vztah. Je pravda, že lidé, kteří správně praktikují přirozené způsoby regulace početí, skoro nemají rozvody. Uživatelé metody PPR stále svědčí o tom, jak ten způsob života zlepšil jejich vztah. V USA je všeobecná rozvodovost 50%, ale u učitelů Ligy jen asi 1%. To je velice významný fakt. Kdyby většina obyvatelstva začala používat jen přirozené metody, znamenalo by to revoluci v morálním životě národa. A kdyby to dělali jen všichni křesťané, bylo by to veliké svědectví pro křesťanskou víru a její velký význam pro život člověka. Vnitřní život Církve by se obnovil a Církev by rostla. Proto děláme tuto práci v Lize pár páru. Řekněte o tom prosím svým přátelům, svým kněžím a biskupům, aby se tyto myšlenky a tento způsob života rozšířily. My jsme ochotni jezdit po republice a když nás někdo pozve, nabízáme kurzy.

David Prentis

Liga pár páru
Fügnerova 143/9
272 01 Kladno

Tel./fax: 0312/ 686 642

Zamítnut zákon o registrovaném partnerství

Poslanci Sněmovny 2.12.1999 opět zamítli návrh zákona, který by umožnil homosexuálům přiblížit své svazky na úroveň manželství. Stalo se tak zejména zásluhou poslanců KDU-ČSL. Člen jejich klubu Cyril Svoboda navrhl předložený text zamítnout. Z přítomných 175 poslanců souhlasilo 91, proti bylo 69. Zajímavé byly reakce zastánců návrhu zákona. Poslankyně Dostálová (ODS) si postěžovala, že „dlouho nebudeme tolerantní společností“. Pokud znehodnocení řádného heterosexuálního manželství a rodiny spadá pod „toleranci“, potom tedy „děkujeme, nechceme“. Jiný poslanec ODS, Zahradil, obvinil KDU-ČSL, že „pro ně je to Sodoma, Gomora“. Ano, je to tak. Nejen pro KDU-ČSL, ale pro všechny křesťany a vůbec všechny slušné lidi této země. Koneckonců nebyli to jen lidovci, byli to převážně nevěřící poslanci i jiných stran, kteří hlasovali proti navrhovanému zákonu.

SRDCE OBCE

Ve slováckém regionu v obci Podolí v okrese Uherské Hradiště vyrůstá duchovní centrum a živé srdce obce - kaple Svatého Ducha.

Základní kámen ke stavbě byl posvěcen papežem Janem Pavlem II. 21. května 1995 v Olomouci.

Od myšlenky a záměru postavit kapli a následně k činu, byla dlouhá, mnohdy trnitá

cesta. Vždyť i vše nové se rodí v bolestech. Nejinak je tomu i u daru narození malého dítěte.

S výstavbou se začalo v březnu 1998. Byla postavena hrubá stavba a nyní ji čeká nutné zastřešení. Všechny finanční prostředky byly již vyčerpány. Celkové náklady na stavbu budou přibližně 6 milionů korun. Lidem dobré vůle se naskýtá příležitost k dobré věci: Pomoci dokončit výstavbu kaple Svatého Ducha v Podolí k Velkému jubileu roku 2000. Taková stavba nemůže být dokončena bez modlitební podpory, obětí a finanční pomoci křesťanů, kteří cítí spoluzodpovědnost za Církev a evangelizaci národa. Na Slovácku, ale i v dalekém okolí ještě dnes platí, že když jsou lidé v tísní, najdou se i obětavci, kteří pomohou. Věříme, že se takoví najdou i mezi čtenáři Immaculaty.

Chcete-li pomoci, můžete svůj dar poukázat na běžný účet komerční banky a.s., pob. Uh. Hradiště, čís. účtu 5617580247/0100 složenkou typu A,

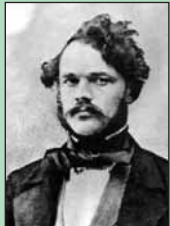
dále obyčejnou složenkou typu C na adresu: Sdružení pro výstavbu kaple Svatého Ducha v Podolí, se sídlem v Podolí 66, 686 04 pošta Kunovice. Na tutéž adresu si můžete požádat o dodání předtištěných složenek typu A-V. Všechny dotazy a informace můžete získat na telefonním čísle 0632/ 574 149.

Veřejná sbírka za účelem výstavby byla povolena Min. vnitra pod zn.Čj. VS/3-3443/99-431 b.

Pomozte dobré věci, díky Vám všem. S vděčností Pán Bůh zaplatí za jakýkoliv dar.

Sdružení pro výstavbu kaple Svatého Ducha v Podolí

Řekli o Bohu

Werner von Siemens (1816-1892)

Fyzik, zakladatel elektrotechniky.

„Čím hlouběji vnikáme do harmonického působení přírodních sil, tím pokornějšími a skromnějšími se cítíme, a tím více vzrůstá náš obdiv nad nekonečnou Moudrostí, která udržuje pořádek ve světě a proniká celé stvoření.“

Jak krotit svůj jazyk

„Při mnohém mluvení hříchu neujdeš.“ (Př. 10,19) Člověk jen otevře ústa a už je v nebezpečí hříchu.

Bratři ze sketijské pouště chtěli navštívit Otce Antonína. Aby se k němu dostali, vstoupili na loď. Tam se setkali se starcem, který směřoval tamtéž, bratři ho ale neznali. Když byli na lodi, bavili se o výročí Otců, o slovech Písma a o své práci. Stařec však mlčel. Když přistáli, ukázalo se, že i on je na cestě k Otcí Antonínovi. A když dorazili na místo, řekl jim Antonín: „V tomto starci jste měli dobrého vůdce.“ A starci řekli: „No, dobří jsou, ale jejich dvorec nemá žádné vrata, a proto kde kdo může vejít do stáje a odvázat osla.“ To řekl proto, že vyžvanili všechno, co jim přišlo na jazyk.

Robert Kennedy a jeho „Ano“

Odevzdávám se, Bože, do Tvých rukou. Jednej se mnou jako hrnčír s hlinou, kterou formuje ve svých rukou. Vtiskni mi tvar, jaký chceš a potom, chceš-li, ho znič, tak jak byl zničen život mého bratra Johna.

Co chceš, abych udělal, a co nechceš, abych udělal? Žádej, rozkazuj! Budu-li vyvýšen, nebo ponížen, pronásledován, nepochopen, očerňován, zda potěšen, zda trpící, nebo nepoužitelný k ničemu, nezbyvá mi nic jiného, než jen opakovat spolu s Tvou Matkou: „Ať se mi stane, podle Tvého slova.“

Dej mi dokonalou lásku, milování Kříže, ale nepokládej na mě kříže hrdinské, které by mohly podporovat mou sebelásku, dávej mi jen ty obyčejné kříže, které, bohužel, snášim s bolestí, kříže, které každodenně potkávám ve formě protivensví, zapomenutí, neúspěchů, falešných hodnocení, chladu, odmítnutí, pohrdání, nedostatků a potíží těla, temnoty mysli, nebo mlčení a prázdnoty srdce.

Jedině potom budeš vědět, že Tě miluji, i kdybych já o tom nevěděl, ale to mi stačí.

foto: i9-

Tuto modlitbu vlastnoručně napsal a každodenně se ráno modlil Robert Kennedy, ministr spravedlnosti, bratr prezidenta USA, Johna Fitzgeralda Kennedyho, zavražděného v roce 1963. Robert Kennedy zemřel v roce 1968 také násilnou smrtí.

O jménu Božím

My lidé jsme zhrubli. O mnoha hlubokých a křehkých věcech nevíme už nic. Slovo je jednou z nich. Myslíme, že je něčím vnějším, protože už nevnímáme jeho nitro. Myslíme, že je něčím prchavým, protože už nepocítujeme jeho sílu. Nestrká, netluče, je jen křehkým útvarem z hlasu a zvuku. Je však jemným tělem pro něco duchovního. Podstata nějaké věci a něco z naší vlastní duše, co před onou věcí procitá, setkávají se a nabývají výrazu ve slově.

Totíž, tak by tomu mělo být. A jistě tomu tak u prvního člověka bylo.

Na prvních stránkách Písma Svatého čteme, že Bůh člověku „přivedl zvířata“, aby je pojmenoval. S otevřenými smysly a vidoucí duší prohlédal člověk skrze podobu do podstaty a vyslovoval to jménem. A jeho duše odpovídala tvoru. Pohnulo se v ní něco, co bylo k podstatě onoho tvora ve zvláštním vztahu. Vždyť člověk je souhrnem a jednotou celého stvoření. A toto dvojí, bytnost věci venku a odpověď na to uvnitř v člověku, obojí živě sjednoceno, vyslovil jménem.

Tehdy se kus světa a kus lidského nitra spojil ve jménu. A když člověk to jméno vyslovil, procitl bytostný obraz věci v jeho duchu a zaznělo, co tomu obrazu z jeho vlastního nitra odpovědělo. A tak bylo jméno tajuplným znamením, v němž si člověk uvědomoval svět i sám sebe.

Slova jsou jména. A mluvení je ono vysoké umění zacházet se jmény věcí; s podstatou věcí a s podstatou vlastní duše v jejich Bohem chtěném souladu.

Ale tento důvěrný vztah k stvoření a k vlastnímu Já nevydržel. Člověk zhřešil, pouto se přetrhlo. Věci se mu staly cizími, ba nepřátelskými. Nehleděl už do nich čistým okem, nýbrž žádostivě, panovačně a zároveň s nejistým pohledem viníka. Ony však mu uzavřely svou podstatu. A také jeho vlastní bytnost mu unikla, protože se chtěl sobecky uplatnit. Nebyl už vlastníkem sebe sama tak jako dříve. Nežil už s dětským pohledem ve vlastní duši. Duše se mu vymkla a stal se i co do vlastní osoby nevědomým a bezmocným.

Slovo - jméno už mu teď nevyjevuje v živoucí jednotě podstatu věcí a člověka. Nyní už mu z něho nevyzařuje Boží myšlenka v pokoji sjednoceného stvoření. Vidí v něm jen roztrhaný obraz. Vystupuje mu z něho jen rozrušený tón podstaty, plný temného tušení a touhy. A když někdy uslyší slovo správně, tu stojí a naslouchá a rozpomíná se a nenalézá už jeho smyslu. Zůstává zmatečným, záhadným, i cítí bolestně, že ráj je ztracen.

Ale ani toho již není. My lidé jsme tak zpozvrchněli, že jsme si už ani neuchovali bolest ze zničených slov. Vyslovovali jsme jména stále rychleji, stále povrchněji a stále méně jsme mysleli na podstatu v nich. Podávali jsme je dále, jako se podává peníz z ruky do ruky: Člověk neví, jak vypadá a co je na něm vyryto, ví jen, že za něj dostane tolik a tolik. A tak slova běžela jenom chvatně od úst k ústům. Jejich nitro již nemluvalo: bytnost věcí už z nich nezaznívala; duše už v nich nevyznávala sama sebe. Byly to již jen slovní mince. Mínily věc, ale nezjevovaly ji. Byla to už jen znamení, aby ti druzí věděli, co chceme.

A tak řeč se svými jmény není už tajemným sjednocením s podstatou věcí, není už setkáním věci a duše. Ba není už ani touhou po ztraceném ráji, nýbrž jen zručným cinkáním slovních mincí po způsobu odpočítávacího stroje, který hospodaří s mincemi a nic o nich neví.

Jen někdy se vyděsíme. Najednou to na nás z takového slova zavolá jako z prvotních hlubin. Podstata na nás volá. Anebo to slovo je na papíře a zasvítí z těch černých značek. Vystoupí „jméno“, podstata, odpověď duše. Tu cítíme opět onen prapůvodní dojem, z něhož to slovo vytry-

sklo, v němž se setkala duše s podstatou věci. Cítíme onen užaslý pohled, onen hmat ducha, kterým člověk uchopil bytnost toho nového před sebou a z vlastního nitra ji zhnětl v útvar jména. Kráčíme v dálku, klesáme v hloubku, a slovo je opět oním prvním dílem, k němuž Bůh povolal ducha člověk. Ale brzy zase všechno zapadne a odpočítávací stroj klope znova...

Možná, že ti tak někdy vystoupí jméno „Bůh“. Když to všechno uvážíme, pak chápeme, proč věřící Starého zákona jména Božího vůbec nevslovovali. Dosazovali za něho jméno „Hospodin“. Neboť zvláštní vyvolení židovského národa spočívalo v tom, že cítil Boží skutečnost, Boží blízkost bezprostředněji nežli ostatní národy. Pociťoval silněji nežli jiní Jeho velikost, Jeho velebnost a strašlivost. Jim Bůh skrze Mojžíše zjevil své jméno: „Já jsem, který jsem“. „Bytující“, který nepotřebuje nikoho jiného, který stojí zcela sám v sobě jakožto souhrn všeho bytí a vši síly.

Jméno Boží jim bylo obrazem Jeho podstaty. Viděli Boží podstatu vyzařovat z Jeho jména. Bylo jim jako Bůh sám a báli se Jeho jména, jako se kdysi na Sinaji báli samého Hospodina.

Vždyť Bůh mluví o svém jménu jako o sobě samém: „Bude tam jméno mé“, praví o chrámu. A ve Zjevení svatého Jana přislubuje věrnému, že „ho učiní sloupem v chrámu Božím“ a že naň „napíše své jméno“; že ho posvětit a sám sebe mu daruje.

Už tedy chápeme příkázání: „Nevezmeš jména Hospodina, svého Boha, nadarmo“. Chápeme, že nás Spasitel učí modlit se: „Posvěť se jméno Tvé“. A že máme „ve jménu Božím“ začínat, ať cokolik konáme. Tajemně je jméno Boží. Vyzařuje z něho bytnost Nekonečného; bytnost Toho, „který tu je“, v nezměrné plnosti bytí a v nekonečné velebnosti.

A v tomto slově žije také to nejhlubší z naší vlastní duše. Naše nejvnitřnější podstata odpovídá Bohu, neboť k Němu nevyhnutelně náleží. Je stvořena od Něho a pro Něho, proto nemá pokoj dokud se s ním nespojí.

Vždyť naše já nemá jiný smysl, než aby bylo spojeno s Bohem ve společenství lásky. Toto vše, všechna naše urozenost, duše naší duše spočívá ve slově „Bůh“ a „můj Bůh“. Můj původ a můj cíl, začátek i konec mého bytí, klanění i touha a lítost, všechno.

Jméno Bůh je vlastně vším. Prosme Ho tedy, aby nás naučil „nebrat nikdy Jeho jméno nadarmo“, nýbrž „posvěcovat je“. Prosme Jej, aby nám Jeho jméno zářilo v slávě. Ať se nám nikdy nestane mincí, která mrtvě koluje z ruky do ruky. Nekonečně drahocenným nechť nám zůstane, třikrát svatým.

Ctíme jméno Boží jako Jeho samého. V Něm ctíme také svatyni své vlastní duše.

Romano Guardini, O posvátných znameních

foto: Pavel Oejnek

Milé děti,

až budete letos slavit své narozeniny, budete zase o rok starší, o rok větší. Některým z Vás bude 10 roků. Takovým narozeninám s nulou na konci se někdy říká „kulaté narozeniny“. Ty jsou vzácnější, protože jsou jen jednou za deset let. Málokdo se dožije toho, aby mohl

slavit narozeniny s dvěma nulami, tedy 100 let. Ale možná, že znáte některý kostel, kde se slavilo výročí jeho posvěcení, jakoby jeho „narozeniny“, třeba 300 nebo 500 nebo 800 let, některý dokonce 1000 let. Takové výročí je zvlášť významné. Vzpomíná se obyčejně, co všechno radostného a šťastného i nešťastného a smutného za ta staletí přečkal.

Boží rodina, Církev, žije ještě déle. Od doby, kdy přišel Pán Ježíš.

Víte, že od Něho počítáme náš leto-počet. Proto letošní rok 2000 prožíváme jako veliké slavné a radostné výročí, jako jubileum.

Přítom Kristova Církev vůbec nestárne, je pořád mladá, pořád v ní vyrůstají děti, to jste Vy. I dospělí, i staří jsou v ní Božími dětmi. Ti, kteří za ta dvě tisíciletí přišli do věčné radosti, jsou naši bratři a sestry, mají nás velice rádi, chrání nás a pomáhají nám.

Archanděl Gabriel řekl Panně Marii, že její syn bude Syn Boží, že bude vládnout na věky a že jeho království bude bez konce. Potom Pán Ježíš poslal apoštoly do celého světa ke všem

národům. Vícekrát je povzbuzoval: „Nebojte se!“ A slíbil jim: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ Od té doby už uplynulo skoro 2000 roků. A Pán Ježíš plní tento svůj slib. Během těch dvou tisíciletí mnozí chtěli Kristovu Církev zničit, ale vždycky se ukázalo, že - jak řekl Pán Ježíš - ani mocnosti pekelné ji nepřemohou. Ona jde stále

dál přes všechny hranice a přes všechna staletí. Každým křtem roste tato Boží rodina, stále v ní vyrůstají nové děti Boží, noví svatí. Ona nás stále učí, jak žít, abychom měli v srdci pravou radost a rozdávali ji i druhým, abychom něco velkého a krásného v životě vykonali a jednou přišli do nejkrásnějšího života věčného.

Jako apoštolům i nám říká Pán Ježíš: „Nebojte se!“ V neděli, kdy vstal z mrtvých, přišly k jeho

hrobu ženy a byly celé užaslé a ustrašené, když viděly, že je kámen od hrobu odvalen. Anděl jim řekl: „Vy se nebojte!“ Báli se ovšem ti, kteří Pána Ježíše pronásledovali (Pilát, velerada, vojáci), i když měli moc a zbraně. Tak je to stále. I teď, na konci druhého tisíciletí a při vstupu do třetího se mnozí bojí, co přinese budoucnost. Ale těm, kteří mají rádi Pána Ježíše, a proto ho poslouchají, platí i dnes andělova slova: Vy se nebojte!“

S přáním Božího požehnání a ustavičné pomoci Panny Marie Vás v novém roce se třemi nulami srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Rok se třemi nulami

JÁ JSEM S VÁMI PO VŠECHNY DNY
AŽ DO KONCE SVĚTA. NEBOJTE SE!

Poděkování

„Proste a bude vám dáno.“

Ve dvacátém týdnu těhotenství mojí dcery zjistil lékař ultrazvukem, že laterální mozkové komory dítěte jsou o 3 mm širší než je norma. Dceru odeslal k následnému ultrazvuku do Brna, kde se obávaná diagnóza, vodnatelnost dětské hlavičky, potvrdila. Ke konzultaci byla pozvána lékařka - genetička a připravila dceru na to, že dítě bude muset po narození podstoupit operaci hlavičky na klinice v Hradci Králové. Seznámila ji se všemi obtížnostmi tohoto postižení. Byl jí odebrán vzorek plodové vody a shledán zvýšený počet chromozomů. Dcera byla z toho nešťastná a tuto skutečnost mi sdělila. Jsem členkou skupinky modlících se matek. Scházíme se pravidelně v úterý v 9 hod., v bytě jedné maminky k modlitbě. Všechno jsem vložila do rukou Božích.

Obtelefonovala jsem členky pohotovostní skupinky MM, svěřila se s případem mojí dcery a prosila o modlitby.

Mohu říci, že jsem se setkala s ochotnými a vstřícnými maminkami, které určitě mají spoustu svých problémů a starostí. Přesto mě potěšily vládným slovem a modlitby přislíbily.

Se svojí přítelkyní jsme se spojily po devět dní v modlitbě nověny k blahoslovené sestře Marii Antoníně Kratochvílové a prosily jsme o narození zdravého děťátka. Sama jsem se denně za dítě i dceru modlila. Oba jsem je denně zasvěcovala P. Marii. Další ultrazvuk byl proveden za čtrnáct dní. Již po těchto čtrnácti dnech se mozkové komory stáhly na 9 mm a po dalších čtrnácti dnech byly úplně v pořádku. Dcera byla ještě odeslána na kliniku do Hradce Králové, kde jí pan docent řekl: „Kdybych neznal pana doktora, tak bych věřil, že se spletl. Vše je v pořádku, zvýšený počet chromozomů u tohoto pohlaví bývá.“

Dcera v Boží existenci nevěřila. Ještě než odešla do porodnice, vyprávěla jsem jí o tom, jak se maminky za její dítě modlily. Skutečnost, která nastala, není náhoda, ale Boží zázrak. Rozplakala se a vděčně přijala medailku P. Marie, kterou nosí na

krku. 12. listopadu 1999 se narodil zdravý chlapec s normálně vyvinutou hlavičkou.

Díky Tobě, Bože, že plníš svůj slib: „Proste a bude vám dáno“.

Díky za důvěru v Tebe. Díky za sílu modlitby. Díky Tobě, Maria, za přímlovu. Díky všem maminkám, které se za náš úmysl modlily.

V. D.

Ráda bych poděkovala Neposkvrněné Panně Marii za Její pomoc a ochranu, a chtěla bych pozvat i ty, kteří přemýšlejí o zasvěcení se Neposkvrněné.

Před pěti lety jsem spolu se svou mamkou vstoupila do Rytířstva Neposkvrněné. Bylo mně 19 let a už delší čas jsem uvažovala o svém životním povolání. Prosila jsem Pannu Marii, aby změnila můj život, aby mi pomohla najít tu správnou životní cestu.

Když se dívám na těch 5 uplynulých let, nemůžu nic, jen děkovat! Děkovat Neposkvrněné, že mi pomohla v mém životním rozhodnutí, stát se řeholní sestrou, že mi pomohla najít kongregaci a společenství, ve kterém žiji. Děkuji Maria, spolu s Tebou jsem našla smysl svého života!

Chci Tě i nadále prosit o Tvou pomoc a ochranu nejen pro sebe, ale pro každou svou spolusestru našeho společenství, které je zasvěcené Tvému Neposkvrněnému Srdci.

S Marií, skrze Ni a podle Ni se můžeme všichni učit milovat Krista. Prosme Ji o to, podejme Jí své ruce. Ona půjde s námi. Jak stála při svém Synu pod křížem, bude stát i při našich životních zkouškách. Neboj se, Maria tě miluje! Neboj se, podej Jí své ustrašené srdce. Skrze Ni dojdeš k Ježíši!

s. M. Barbora FDC, Opava

Chtěla bych poděkovat Panně Marii, sv. Terezičce z Lisieux, kterou jsem si vyvolila za přímlovkyni u Pána Boha, sv. Norbertovi, patronu těhotných žen a také dalším svatým, které jsem vzývala, za vyslyšení mých prosb a šťastné narození našeho pátého dítěte.

Děkuji a prosím o mateřskou ochranu Panny Marie pro něj i celou naši rodinu.

Marie Machovská

Chtěla bych prostřednictvím Vašeho časopisu, který se mi náhodou dostal do ruky, poděkovat

Matce Boží Ustavičné Pomoci za pomoc, které se mi dostalo. Měla jsem problémy s dcerou. Chytila se špatné party, nechtěla chodit do školy a často utíkala z domova. Ve vašem časopise jste otiskli Nověnu k Matce Boží Ustavičné Pomoci. Já jsem se k Panně Marii obrátila s prosbou a Matka Boží se za mě přimluvila.

Matko Boží, přijmi moje poděkování (opožděné). Jsem Ti velice vděčná a neznám slova, jak bych Ti ještě mohla poděkovat. Budu Tě, Matko, Boží doporučovat všem, které znám a kteří jsou věřící a mají stejné nebo ještě horší problémy. Ještě jednou Ti děkuji z celého srdce a prosím, přimlouvej se za nás i nadále.

Dana Ohradková

Procházela jsem i se svou rodinou údobím mnoha zkoušek a v jedné zvlášť obtížné situaci jsem učinila naší Matičce slib. Dva roky jsme prosili a doufali, avšak rychlé vyslyšení, jak bychom si to přáli, nepřicházelo. Panna Maria nás ale neoslýšela a skutečně pomohla. Spadla z nás velká starost.

Anna Šnebergerová

Má dcera skončila školu a už tři měsíce marně hledala práci. Každý říkal, že se práce těžko shání, jedině po známosti. Já jsem si v duchu říkala, že žádné známosti nemám, ale zkusím to „nahore“ u Panny Marie. Když má dcera šla opět kvůli práci na pohovor, myslala jsem na ni v modlitbě a když jsem ze schránky vytahovala IMMACULATU, slíbila jsem, že pokud dcera dostane práci, napíší poděkování.

Dcera práci dostala a dokonce v místě, kde má i vážnou známost. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Neustále prosím za ně oba v modlitbách, aby šli cestou víry.

Eva Marie

Děkuji Panně Marii za ochranu mého vnuka i všech jeho kamarádů při autohavárii. Panna Maria Ustavičné Pomoci, děkuji Ti a prosím oroduj za nás a chraň nás na těle i na duši.

vděčná babička Zdenka

Plním slib, který jsem dala Panně Marii, a veřejně děkuji za uzdravení.

Mám 77 let a měla jsem podstoupit chirurgický zákrok, ze kterého jsem měla velký strach.

Odevzdala jsem se do vůle Boží, pila vodu ze Svatého Hostýna a prosila Pannu Marii o uzdravení a pomoc. Nakonec jsem prodělala několik lékařských ošetření. Byla jsem brzy uzdravena. Vše proběhlo bez operace. Nyní je vše v pořádku.

Děkuji Ti, Panno Maria.

V. R. Olomouc

Stalo se to 18. srpna minulého roku. Ten den jsem byla na kontrole v nemocnici. Při té příležitosti jsem také zašla na pokoj, kde jsem před jistou dobou ležela, navštívit spolupacientky, které tam ještě zůstaly. Vešla jsem do dveří a jedna paní mě s radostí objala a děkovala mi, že mojí zásluhou přijala všechny svátosti, ke kterým jsem ji, při svém pobytu v nemocnici, vybízela. Tehdy se všechno zdálo být bezvysledné. Nyní jsem zůstala stát ohromena a cítila jsem, že to není má zásluha, ale že to způsobila Panna Maria skrze zázračnou medailku.

Maria díky.

Ludmila Ryšánková

Jelikož jsem měla strašný strach z blížící se maturitní zkoušky, velmi jsem prosila Pannu Marii o pomoc a duchovní podporu. Jednou při modlitbě v kapličky u sester Dominikánek v Bojkovicích jsem slíbila nebeské Matce, že pokud celá třída odmaturojeme, veřejně jí poděkuji.

Tímto Ti, Panno Maria, moc děkuji za všechny holky, za naše kantorky a za sestru Miriam, která nás vždycky vedla tou správnou cestou.

Děkuji

Petra, 18 let, Bratřejov

Po porodu jsem měla celý rok tělesné a hlavně duševní problémy. Lékaři mi předepsali prášky na spaní, ale moc mi to nepomáhalo. V noci, když jsem nemohla spát a bylo mi hrozně, jsem se začala modlit a prosit Pannu Marii. Začala jsem nosit zázračnou medailku. Vždycky jsem se jí chytla a vroucně se modlíla. Panna Maria mi vždycky pomohla. Medailku nosím stále u sebe. Darovala jsem ji také lidem, které mám ráda. Zároveň také prosím o modlitbu za mého manžela a jeho rodinu, jsou věřící, ale vlažní.

Ještě jednou děkuji naší nebeské Matičce.

Všem čtenářům přeji hodně Božího požehnání.

Jana

Chci poděkovat Panně Marii za vyslyšení naší prosby za narození zdravé dcery. Děkuji Ti za dar života, děkuji Ti za naše třetí dítě - dcerku Klárku. Uchovej, prosím, ve svém srdci celou naši rodinu a neopouštěj nás svou pomocí při výchově našich dětí.

Děkuji Ti, Maria.

Vděčná títelka Eva, Velké Meziříčí

Bylo to už dávno, uprostřed jedné tuhé zimy, kdy vyšel jsem s lidmi družstevními vzhůru do lesů nad dědinou káceti stromy motorovou pilou. Tam uprostřed práce stalo se, jako by udeřil zčista jasna hrom,

že na mě náhle spadl vzrostlý strom. V té chvíli úlekem prožil jsem pravá muka, kol hlavy mě větve silně jak chlapská ruka však jediná se mě nedotkla jen pila poškozená z mé ruky se vysmekla. Dříve, než ozvěna pádu utichala v dáli zvedl se vánek, jako by Její anděl z tohoto místa právě odlétali.

Tak já nehodný vás, bratři, všechny prosím, vždyť jste Jí přece jen blíže, vyplňte prosbu mých diků, které já dodnes v srdci nosím

i za to, že dává mi odvalu a pomáhá nést mé kříže.

Děkujte se mnou večer i po ránu za tolik milostí, za moji záchranu! Madono, dobrá Madono, je krásné Tvým dítětem být. Madono, dobrá Madono, svůj život u Tebe skrýt!

Václav Hron

Chci veřejně poděkovat Panu Ježíši a Panně Marii za ochranu a pomoc v mnoha životních situacích. Věřím, že pomohla Panna Maria prostřednictvím zázračné medailky. V životě jsem mnohokrát chybovala, čehož upřímně lituji, věřím, že mi to Pán odpustil. Vše chci napravit. Děkuji též andělům strážným za ochranu celé rodiny od malička i v dospělém věku i za ochranu dětí v mém zaměstnání.

Manžel nebyl katolicky vychován, jako malému mu matka dovolila (sama evangelička), aby chodil na katolické náboženství. Měli jsme svatbu v kostele, ale jako voják z povolání se spíš bál chodit do

kostela. Po 50. roce věku postihnul manžela rozsáhlý infarkt. Dozvěděla jsem se potom, že se tehdy obrátil k Pánu Bohu s prosbou o dar života, o možnost ještě pracovat, abychom mohli zaplatit postavený domek. Za vše můžu jen Pánu Bohu a Panně Marii, též sv. Josefovi děkovat. Někdy jsme potom spolu občas šli do kostela při příležitosti pohřbu někoho známého. Později mě manžel posílal do kostela i ve všední den. Dokonce za mne udělal i nějakou domácí práci, když jsem to nestihla dřív. Před 2 roky odešel manžel na věčnost. Věřím, že mu Pán odplatí vše, co pro nás a pro lidi vykonal.

Děti jsou všechny pokřtěné. Nyní už 4 mají své rodiny. Jen však zatím s jedním synem se setkávám v kostele na mši svaté. Kéž by Duch Svátý otevřel mým drahým oči a oni měli vůli dát si věci do pořádku (svátosti).

Proto prosím Pannu Marii, aby dětem a jejich rodinám vyprosila dar víry. Chci se stát Rytířkou Neposkvrněné, aby nás všechny Panna Maria přivedla k Svému Synu.

Za vše děkuje a prosí

Ludmila

Svou vděčnost také vyjadřují: Františka Horňáková, Jana Kohutová, Antonie Matoušková, Erika Hahnová, Tereza, Helena Chroboková, Marie Bicanová, Marie Černocká, Dana Koutná.

O modlitbu prosí: Vladislav Mičan, Hana Ronovská, Markéta Musilová, Marie Olachová, Marie Rejsková.

Drazí bratři a sestry, před několika měsíci jsem psala do redakce Immaculaty s prosbou o modlitbu za naše dítě, které jsem čekala a podle lékařů u něj byla možnost onemocnění mongoloididou. Dnes bych vám všem a zvláště Bohu, Panně Marii a sv. Terezičce z Lisieux, chtěla poděkovat za modlitby a vyslyšení. Již nějaký měsíc se doma radujeme ze zdravé holčičky Pavlínky Terezie.

Jana Němcová

Dopisy čtenářů

Redakce časopisu
IMMACULATA
Minoritská 1
60200 Brno

Krásné a požehnané Svátky vánoční a hojnost milostí a radostí z narození Krista a mnoho Božího požehnání přeje celé vaší řeholní rodině a Boží rodině Rytířstva Neposkvrněné

rytířka Alena Hnilicová

Milí přátelé,
srdečně Vás zdravím v dnešní svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie. Přeji Vám radostný zbytek adventu, aby letošní Vánoce naplnily Vaše očekávání a Velké jubileum bylo pro Vás milostným létem.

Děkujeme za Immaculatu, má široký okruh čtenářů, asi nejen u nás.

Věra Čížková

Zprávy z redakce

Vážení čtenáři a rytíři Neposkvrněné, děkujeme za všechny Vaše pozdravy a přání k Vánocům a k Novému roku a za každý projev Vaší přízně, který je pro nás milým povzbuzením.

V prvním letošním čísle Immaculaty Vám zasíláme složenky, kterými můžete přispět na náklady spojené s vydáváním našeho časopisu. Srdečně děkujeme všem, kteří nám už jakýkoliv dar zaslali - v tom případě na přiloženou složenku nereagujte. Jestliže někdo nemůže nijak přispět a chce časopis odebrat,

ať nás o tom písemně (nebo telefonicky) informuje. Rádi mu budeme, dle možností, zasílat časopis nadále. Výrobní náklady se pohybují kolem 10 Kč na jeden výtisk časopisu, avšak k této položce je třeba ještě připočítat poštovné, které zatím činí 6 Kč za jednu zásilku, ovšem v novém roce se očekává zdražení.

Prosíme Vás, abyste na přiloženou složenku uvedli kromě své adresy také své IČP, jak je uvedeno dole na vzoru, což nám velmi zjednoduší evidenci. Při změně adresy nezapomeňte uvést spolu s novou adresou i svoji starou adresu.

redakce

C poštovní poukázka		na Kč		h		C Kč		h	
slovy		Kč		h		Kč		h	
44 Kč		45 h		45 Kč		44 h			
Adresa: KONVENT MINORITŮ Minoritská 1 602 00 BRNO		Adresa: KONVENT MINORITŮ Minoritská 1 602 00 BRNO		Adresa: KONVENT MINORITŮ Minoritská 1 602 00 BRNO		Adresa: KONVENT MINORITŮ Minoritská 1 602 00 BRNO			
Odesílatel: Ludmila Bašová Kopná 32 602 00 Brno		KONVENT MINORITŮ, MINORITSKÁ 1, 602 00 BRNO IČP: 56232 Ludmila Kopná 32 60200 Brno		NOVINOVA ZÁSLKA		HRAZENÍ V HOTOVOSTI Kč: 1 Bašová			

ZPRÁVY

V Brně se konala 13.11.1999 schůze české sekce mezinárodního Hnutí na ochranu nenarozeného života (HLI). Se znepokojením bylo konstatováno, že postupně a nenápadně proniká do škol sexuální výchova, v jejímž rámci dochází ve výuce také k obhajobě a doporučení interrupcí. V naší republice výrazně chybí vědci gynekologové, alespoň není o nich slyšet. Pokud jsou, HLI je vyzývá, aby se přihlásili ke spolupráci. Prezident české sekce MUDr. František Matušina potom informoval, že vedení mezinárodního HLI se ujal po P. Marxovi P. Welsch, redemptorista z USA. P. Marx odstoupil ze zdravotních důvodů kvůli vysokému věku.

-rm-

Nakladatelství Cor Jesu v Českém Těšíně oznamuje, že ještě jsou na skladě výtisky knihy manželů Wilkeových „Člověkem od početí“, která u nás vyšla r. 1993.

-rm-

22.11.1999 byla v poslanecké sněmovně Parlamentu ČR slavnostně vyhlášena Deklarace práv počatého dítěte. Její text byl již dříve zveřejněn ve Světle. Iniciátor této akce poslanec KDU-ČSL dr. ing. Jiří Karas ve svém projevu zdůraznil, že stamiliony usmrcených nenarozených dětí jsou katastrofou většího rozsahu než oběti obou světových válek v tomto století. Připomenul též slova bývalého prezidenta USA Ronald Regana z r.1983: „**Dokud nebude prokázáno, že nenarozené dítě není živá osoba, musí být chráněno jeho právo na život, svobodu a hledání štěstí.**“ Shromáždění pozdravila také Daiva Carneckisová, představitelka americké centrály hnutí Pro Life a otec arcibiskup Karel Otčenášek.

-rm-

Teologická fakulta Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích oznamuje:

V akademickém r. 2000/1 budou otevřeny k dennímu magisterskému studiu obory: teolog, učitel náboženství a etiky, pastoračně-sociální asistent, pedagog volného času a učitel náboženství a etiky - český jazyk (mezifakultní studium s Pedagogickou fakultou). Obory učitel náboženství a etiky a pastoračně-sociální asistent je možno studovat i v dálkovém studiu bakalářském nebo magisterském. Novinkou je tříleté doktorské studium v oboru „Systematická teologie“.

Den otevřených dveří pro zájemce se uskuteční 21.1.2000 na TF, Kněžská 8, České Budějovice. Od 10.00 do 14.00 hod. Termín podání přihlášek je do

15.3.2000 na studijní odd. TF. Adresa: Teologická fakulta JU, Kněžská 8, 37001 České Budějovice; tel.: 038/7773512, e-mail: studijni@tf.jcu.cz.

-rm-

Fond pro populaci OSN (UNFPA) vyvíjí nátlak na venezuelské zákonodárce, aby legalizovali interrupce. Informuje o tom zpráva Katolického institutu rodiny a práv člověka v New Yorku. Venezuela je jedním z mnoha latinskoamerických států, které chrání nenarozený život. Venezuelský parlament, jemuž předsedá manželka současného prezidenta, schválil novou ústavu, v níž je právo člověka na život od chvíle početí jasně kodifikováno a potrat prohlášen za trestný. UNFPA ihned reagovala, že prý „Venezuela tímto ústavním zákonem porušuje celou řadu mezinárodních konvencí“.

Gość Niedzielny 47/1999

3. prosince 1999 se v Japonsku zakončil Xaveriánský rok (výročí 450-ti let od smrti Františka Xaverského, evangelizátora Asie a Japonska). Podle posledních statistik je v Japonsku 442 tisíc katolíků jenž představují 0,35% obyvatel 125 milionového národa. Žijí v 813 farnostech, kde slouží 523 diecézních kněží (507 Japonců), 1212 kněží řeholních (429 Japonců) a 6563 řeholnic (6111 Japonek). V seminářích studuje 319 kleriků (268 Japonců).

Gość Niedzielny 44/1999

Buddhisté a katolíci se společně starají o nevidomé a ubohé děti při pagodě (věžovitá chrámová stavba) Ky Quang v městě Ho Chi Mina (bývalý Saigon) v Jižním Vietnamu. Vychovatel 75 dětí, buddhistický mnich Thich Thien Chieu říká, že pravidelné návštěvy katolíků v jeho středisku jsou důkazem toho, že vyznavači obou náboženství mohou žít spolu a rozumět si. Jak informoval francouzský měsíčník „Amour sans frontieres“ katolíci bydlící v okolí pagody financují část nákladů na jídlo pro děti, jeden z rolníků dokonce pravidelně daruje 200kg rýže měsíčně. Navíc 3 z 12 vychovatelů střediska jsou katolíci. Buddhističtí mniši ctí náboženské přesvědčení dětí a jestli některé z nich je katolíkem, kontaktují je s nejbližší farností. Byl to právě pohled na buddhistického mnicha vedoucího děti na nedělní mši svatou, jenž pohnul některými farníky, aby nabídli svou pomoc středisku. „Díky katolickým dětem znám nyní Bibli,“ vyznal Thich Thien Chieu.

Gość Niedzielny 44/1999

OBSAH

Modlitba Svatého otce Jana Pavla II. ke slavení Velkého jubilea roku 2000 . . .	3
Ze života sv. Františka z Assisi . . .	4
Petr našich dnů -Blahoslavení milosrdní . . .	6
Z knihy přísloví . . .	7
Velké jubileum vtělení Božího Syna	8
Jako kamínky do mozaiky . . .	9
Dlouhá zimní noc . . .	9
Spanělší mučedníci - pravda a lež . . .	10
Obrácení vrchního rabína Říma . . .	12
Rekl mi, že se chce stát katolíkem . . .	13
Návštěva ze Spojených států . . .	14
Americká svatá Alžběta Seton . . .	16
Tajemství zjevení v Banneux . . .	18
Neznámá osobnost . . .	18
Více než pozemšťané - Potřebujeme druhé . . .	19
Radosti a úskali sexuality . . .	20
Zamítnut zákon o registrovaném partnerství . . .	23
Srdce obce . . .	24
Werner von Siemens . . .	24
Jak krotit svůj jazyk . . .	25
Robert Kennedy a jeho „Ano“ . . .	25
O jménu Božím . . .	26
Milé děti - Rok se třemi nulami . . .	28
Poděkování . . .	29
Dopisy čtenářů . . .	32
Zprávy z redakce . . .	32
zprávy . . .	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 1/2000, ročník IX.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství: Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s., Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk (+ 6 Kč poštovně). Předplatné na rok 2000: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: ofmconv@iol.cz ;tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázku typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevrzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

To, co tě udivuje, mi připadá přirozené:
že si tě Bůh našel uprostřed tvého zaměstnání?
Tak hledal ty první, Petra a Ondřeje,
Jana a Jakuba u jejich sítí a Matouše, sedícího v celnici...
A div divoucí - Pavla v jeho dychtivosti zničit první křesťany.

Josemaría Escrivá

Řád minoritů přijímá do svých řad nové kandidáty.

Přesnější informace můžeš získat na adrese:

o. Kryštof Skibiński, Konvent minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava

DVEŘE

**Tajemný svědek
loučení a návratů**

**Věrná stráž
ticha a pokoje**

**Jenom neulomit kliku
jenom neztratit klíč**

**Obyčejné zatukání
Jen dál**

**A ozvěnou té radosti
i dveře srdce**

se najednou

otvírají

Josef Veselý

**Ať na ozvěnu Božího zatukání
se otvírají i Vaše srdce
všem čtenářům přeje redakce**